

Arrest

nr. 276 962 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 18 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens zaak bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X, en verzoeker, wiens zaak bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X, zijn blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de stukken opgenomen in het dossier met elkaar gehuwd. Bovendien beroepen zij zich op hetzelfde asielrelaas, een gemeenschappelijke vrees en gemeenschappelijke problemen. Voorts wordt er in de bestreden beslissingen die jegens verzoekende partijen werden genomen verwezen naar hun beider verklaringen en berusten deze beslissingen grotendeels op dezelfde motieven. Daarenboven blijkt uit de inhoud van de voorliggende verzoekschriften dat verzoekende partijen zich in het kader van hun onderhavige beroepsprocedure zowel in rechte als in feite voor het merendeel beroepen op dezelfde middelen, argumenten en stukken.

Gelet op het voorgaande komt het, gelet op hun onderlinge verwevenheid, gepast voor om de zaken die bij de Raad gekend zijn onder de rolnummers RvV X / IV en RvV X / IV, zoals ook verzoekende partijen vragen in de voorliggende verzoekschriften, samen te behandelen en dienen deze zaken te worden samengevoegd.

2. De bestreden beslissingen

2.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.E. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Teheran en heeft de Iraanse nationaliteit. Toen u negen jaar oud was, bereikte u de leeftijd waarop u de islamitische voorschriften moest volgen. Uw vader is een zeer religieus man en werkte jarenlang als kolonel bij de Sepah-e Pasdaran (Iraanse Revolutionaire Garde). Thuis werd u altijd verplicht om de islamitische regels te volgen. Wanneer uw vader niet thuis was, volgde u de islamitische regels niet. U ging naar een ‘shahedschool’ in Teheran, dat is een school voor de kinderen van oorlogsveteranen en mensen die banden met de autoriteiten hebben. U werd hier onder druk gezet om de islamitische regels te volgen, maar u voelde daar zich slecht bij en had heel wat vragen over de islam en de regels die u moest volgen. U probeerde uw vragen aan God te stellen, maar vond hier geen antwoorden op. De islam werd onaanvaardbaar voor u.

Toen u zestien jaar oud was, trouwde u onder druk van uw ouders met M.N. (...) en ging u met hem samenwonen. U en M. (...) kregen een zoon, D. (...). M. (...) sloeg en mishandelde u omdat u de regels van de islam niet wou volgen. U scheidde van M. (...) op 06/03/1387 (Perzische kalender, komt overeen met 26 mei 2008 in de Gregoriaanse kalender) en woonde tijdens het afhandelen van de scheiding terug in bij uw ouders. D. (...) ging na de scheiding bij zijn vader wonen en aanvankelijk mocht u hem niet zien. In 2009 trouwde u met uw huidige echtgenoot, D.S.B. (...). U en D. (...) kregen een zoon, M. (...). Drie of vier jaar na uw huwelijk met D. (...) werd bij D. (...) de ziekte van Wilson vastgesteld, waarna u hem af en toe mocht zien. Uw vader wou dat u M. (...) inschreef in de shahedschool (‘martelarenschool’). U noch D. (...) wilden hem naar deze school sturen. Later vernam u van D. (...) dat hij met uw vader hierover een discussie had gehad. Tevens kwam uw echtgenoot op een keer thuis met verwondingen. Hij vertelde u dat hij was aangevallen op straat. Later vernam u van uw echtgenoot dat zijn aanvaller een collega van uw vader was, dat uw zus die persoon als dusdanig had herkend, en dat uw echtgenoot vermoedde dat de aanval te maken had met de discussie die hij met uw vader had gehad.

Twee of drie weken voor Kerstmis 2017 zag u dat een vriendin van u met wie u yoga deed, R. (...), haar profielfoto op Telegram aangepast had naar een foto met een kruis. U belde haar en vroeg naar deze foto. R. (...) wist hoe u over de islam dacht en ze vertelde u dat ze christen was geworden. U raakte geïnteresseerd. U vertelde dit aan uw man, maar hij wou aanvankelijk niet over religie praten. Hierna spraken u en R. (...) vaak over het christendom. Enkele weken na Kerstmis las R. (...) het verlossingsgebed aan u voor. Na uw verlossingsgebed gaf R. (...) een bijbel aan u. In februari/maart 2018 nam u voor het eerst deel aan een bijeenkomst met R. (...) en S. (...), een Iraanse die in Turkije woont. S. (...) nam deel via Zoom en jullie lazen samen uit de Bijbel. Deze eerste bijeenkomst was bij u thuis. Dergelijke bijeenkomsten vonden voortaan elke week plaats zij het bij u, zij het bij R. (...) thuis.

In februari/maart 2018 begon uw man ook geïnteresseerd te raken in het christendom en hij had vragen. Via S. (...) kreeg u het nummer van broeder Jozef (Y. (...)), dat u in maart 2018 aan uw man gaf. Uw man en broeder Y. (...) spraken vaak over het christendom en D. (...) besloot ook christen te worden.

Aan het eind van de derde maand of begin vierde maand 1397 (juni 2018) kwamen M. (...) en Z. (...), twee andere vriendinnen die zich hadden bekeerd en deelnamen aan jullie bijeenkomsten, bij u langs. D. (...) was die dag ook bij u thuis en jullie besloten voor hem te bidden. Twee dagen nadat u voor D. (...) gebeden had, belde uw moeder u op en vertelde ze dat uw vader op de hoogte was van uw bekering. U vermoedt dat D. (...) aan uw ex verteld heeft over uw gebeden en dat uw ex hierop dan uw vader heeft ingelicht. Hierna vertrokken u en D. (...) naar uw schoonmoeder in Rasht. Uw man vertelde aan uw schoonmoeder wat er gebeurd was. Jullie doken vervolgens onder in een dorpje nabij Rasht, waar jullie anderhalve maand tot twee maanden bleven om jullie vertrek uit Iran voor te bereiden.

Nadat jullie via een smokkelaar jullie visum hadden gekregen, reisden jullie op 15 augustus 2018 met het vliegtuig naar België. Nadat jullie in België aangekomen waren, reisden jullie door naar Duitsland waar uw man familie heeft. Een maand na jullie aankomst in Duitsland merkte u dat u uw paspoort en dat van uw man kwijt was en gingen jullie naar de politie om aangifte te doen. Jullie dienden er ook een verzoek om internationale bescherming in. In het eerste opvangcentrum in Duitsland gingen jullie elke week naar de Kerk in Heidelberg tot jullie naar een tweede centrum gestuurd werden. In dat tweede centrum gingen u en uw man elke week naar de Kerk van Aalen. Uiteindelijk werden jullie naar Gengenbach gestuurd. In Gengenbach gingen jullie ook elke week naar de Kerk. Op basis van de Dublinprocedure werden jullie op 13 mei 2019 naar België gestuurd. Jullie wilden om asiel verzoeken in België, maar het Klein Kasteeltje

was gesloten. Jullie hadden geen papieren en u en uw zoon waren ziek. Uw man besloot daarop dat het beter was om terug naar Duitsland te gaan. Diezelfde dag nog keerden jullie terug naar Duitsland. Terug in Duitsland, vroegen jullie opnieuw asiel aan en gingen jullie terug naar de Kerk in Gengenbach. Jullie werden nogmaals naar België gestuurd op basis van de Dublinprocedure. Op 2 december 2019 dienden jullie in België een verzoek om internationale bescherming in. Aangekomen in België begonnen jullie naar de Kerk in Eupen te gaan. Jullie deden dit wekelijks tot de uitbraak van corona in maart 2020. Hierna namen jullie regelmatig deel aan de online vieringen. Op 20 september 2020 werden jullie gedoopt in de Kerk in Eupen. Op 1 november 2020 nam u de positie van koster over voor de Kerk in Eupen. U bent actief op Facebook en Instagram, maar gebruikt Instagram meer. U plaatst zowel privéfoto's als christelijke zaken. Op een van uw christelijke publicaties op Instagram reageerde uw ex-man met verzen uit de Koran om uw visie onderuit te halen. Hij stuurde u ook enkele keren privéberichten met verzen van de Koran, maar zei verder niets meer. U ervaart zijn berichten als bedreigingen daar hij u duidelijk probeert te maken dat u een afvallige bent. Bij een terugkeer naar Iran vreest u uw vader en de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele mellikaart (identiteitskaart); uw origineel shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); het origineel shenasnameh van M. (...); een document van de Sepah om uw zoon te kunnen inschrijven in een shahedschool, waaruit blijkt dat uw vader ruim dertig jaar bij de Sepah heeft gewerkt; uw lagere en middelbare schooldiploma's waaruit blijkt dat u ook naar een shahedschool ging; foto's van uw neef R.S. (...) met zijn gezin en foto's van hem als bodyguard naast de minister van Buitenlandse Zaken ter staving van de regimebanden van uw familie; aanwezigheidsattesten van de Kerken in Heidelberg en Aalen in Duitsland; een attest van de Kerk in Gengenbach opgesteld op 16 april 2019 waarin staat dat u en uw echtgenoot uit eigen beweging actief geworden zijn in de Kerk sinds december 2018 en dat jullie zoon Bijbelstudie volgt; een attest van de Kerk in Gengenbach opgesteld op 9 juni 2019 waarin staat dat u op 13 mei 2019 naar België gestuurd werd, maar terugkwam omdat u geen aanspreekpunt of onderdak vond, en waarin verzocht wordt om uw terugkeer naar België te faciliteren; een attest van de Kerk in Gengenbach opgesteld op 8 november 2019 waarin staat dat u actief bent sinds december 2018 en waarin de hoop uitgedrukt wordt dat u in België een christelijke gemeenschap kan vinden en er gedoopt kan worden; een attest van de Kerk in Gengenbach opgesteld op 13 november 2019 waarin staat waaruit uw doopvoorbereiding bestond; twee attesten van de Kerk in Eupen opgesteld op 11 november 2020 en 21 mei 2021 door Darius Tomzcak waarin staat dat u zeer actief bent sinds december 2019, dat u sinds 1 november 2020 de koster van de kerk geworden bent - wat inhoudt dat u de voorbereidingen voor de diensten treft, de sleutel van de kerk bijhoudt, teksten voorleest tijdens de diensten, de sacristie voorbereidt -, dat uw ganse familie sinds het uitbreken van corona deelneemt aan de online vieringen, en dat jullie bij een kerklid zijn gaan inwonen; de doopcertificaten van uzelf en uw zoon waarop staat dat jullie op 20 september 2020 gedoopt werden; een kopie van een Duits medisch rapport van M. (...) waaruit onder andere blijkt dat hij behandeld is voor bedplassen en psychische begeleiding behoeft; een medisch rapport opgesteld door een pediater in Duitsland op 12 februari 2019 en gericht aan de Duitse asielinstanties waarin staat dat M. (...) een trauma heeft en dat uw gezin een verblijfsstatus dient te krijgen; een afprint van het Instagramaccount van uw ex-man met daarop ook foto's van D. (...); een post op Instagram over Jezus met commentaar van uw ex-man; een privébericht op Instagram van uw ex-man naar u naar aanleiding van een post over Jezus; privéberichten van uw ex-man op Instagram met verzen van de Koran; een foto van uzelf met M. (...) en D. (...); screenshots van gesprekken met S. (...) op Telegram en Instagram.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en die van uw echtgenoot en alle elementen in jullie administratief dossier niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van

de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering in Iran zijn echter ontoereikend.

Zo is het niet overtuigend dat u zich niet meer kunt herinneren wat voor kruis u juist zag – één zonder of met Jezus eraan - op de nieuwe profielfoto van R. (...)’s Telegramaccount (CGVS I E. (...), p. 7, 18; CGVS II E. (...), p. 18) omdat het zien van deze afbeelding net de exacte aanleiding voor u was om met R. (...) over het christendom te beginnen te spreken en dit de start van uw interesse in het christendom betekende (CGVS I E. (...), p. 7; CGVS II E. (...), p. 19). De impact van deze afbeelding op uw geloofsbeleving en bekeringsproces is aldus aanzienlijk en er kan dan ook verwacht worden dat u deze nog steeds correct kan beschrijven. Ook kan u zich niet meer herinneren of u uw echtgenoot verteld heeft dat u het verlossingsgebed ontving (CGVS II E. (...), p. 21), wat gelet op de impact ervan op uw leven wederom merkwaardig is.

Voorts is het weinig geloofwaardig dat u vanaf het begin dat u met R. (...) en S. (...) sprak direct alles vertelde aan uw echtgenoot over uw gesprekken over het christendom en dat hij op de hoogte was van uw activiteiten met R. (...) en de anderen (CGVS I E. (...), p. 10; CGVS II E. (...), p. 16, 21 en 30; CGVS I D. (...), p. 8), maar dat uw echtgenoot de naam van R. (...) niet kent, niet weet waarom u met haar over het christendom begon te praten, niet verder raakt dan te stellen dat het in de winter was wanneer hem gevraagd werd wanneer het verlossingsgebed aan u voorgelezen werd en niet weet hoeveel tijd er tussen het eerste gesprek over het christendom en uw verlossingsgebed zat (CGVS II D. (...), p. 10). Ofschoon hij aanvankelijk geen oren had naar wat u zei, veranderde hij geleidelijk aan toch van gedachten en luisterde hij naar u (CGVS I E. (...), p. 10), wat ertoe noopt te concluderen dat hij toch wel enige minimale kennis van uw weg naar het christendom zou mogen bezitten.

Vervolgens is het niet aannemelijk dat u zich reeds een tweetal maanden na uw eerste gesprek met R. (...) over het christendom bekeerde (CGVS I E. (...), p. 7; CGVS II E. (...), p. 19-20) zonder enig onderzoek te doen naar het christendom, met uitzondering van de gesprekken die u en R. (...) hadden (CGVS II E. (...), p. 23). Dat u zich in een dermate snel tempo heeft bekeerd tot een andere godsdienst roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. U had bovendien een afkeer voor de islam ontwikkeld sinds u negen jaar oud was omwille van de verplichtingen die deze religie met zich meebracht. U geloofde niet in de steunpilaren van de islam, de gehele basis van deze religie was onaanvaardbaar voor u (CGVS I E. (...), p. 7-8 en 10). Dat u zich, gelet op dergelijke afkeer die u al bijna uw hele leven voor de islam had, op zo een korte tijd zou bekeren tot een andere religie is bijgevolg niet aannemelijk. Gevraagd of u ooit stilgestaan had bij de gevolgen die een bekering voor u kon hebben, gelet op uw zeer religieuze familie, kwam u niet verder dan te zeggen dat u niet gedwongen kon worden een religie te volgen waarin u niet geloofde, dat u geen connectie had met de God van de islam maar wel met die van het christendom (CGVS II E. (...), p. 21). Deze uitleg kan echter niet verklaren waarom u dergelijk risico zou willen lopen of waarom u uiteindelijk voor het christendom gekozen hebt.

Voorts kan van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. U heeft een opvallend gebrekkige kennis over de personen die u introduceerden tot het christendom. Zo zou R. (...) u in Iran geïntroduceerd hebben tot het christendom en was zij het die u overtuigde zich te bekeren (CGVS I E. (...), p. 7 en 18-19; CGVS II E. (...), p. 19). U weet echter niet wanneer zij zich bekeerd heeft tot het christendom, hoeveel tijd er tussen haar initiële aantrekking en haar uiteindelijke bekering zat, hoe zij onderzoek deed naar het christendom, hoe haar bekering er aan toe ging, of hoe zij wist hoe ze een verlossingsgebed moest uitvoeren (CGVS II E. (...), p. 16-17). Het enige wat u weet te zeggen over de bekering van R. (...) is dat zij overtuigd werd door het mirakel dat zij zag, namelijk haar zus die weer kon spreken nadat haar Armeense huisbaas enkele keren voor haar gebeden had nadat zij hersenschade had opgelopen bij een auto-ongeluk (CGVS II E. (...), p. 16-17). Verder kon u hier niets over vertellen.

Hoewel u op heden nog contact heeft met R. (...) (CGVS II E. (...), p. 16) weet u niet of zij nog steeds christelijke bijeenkomsten houdt met Z. (...) en M. (...) (CGVS II E. (...), p. 24). Er kan nochtans verwacht worden dat u dit weet. Zij introduceerde u immers tot het christendom en u heeft verschillende keren christelijke bijeenkomsten bijgewoond met haar. Ook uw uitleg waarom u niet via Zoom deelneemt aan de bijeenkomsten in Iran zoals S. (...) dat voordien deed, kan niet overtuigen. Het is daarbij uiterst merkwaardig dat u eerst zegt dat S. (...) het niet nodig vond dat u daaraan deelneemt omdat u hier voldoende toegang heeft om het christendom te beleven, en dan daarna zegt dat S. (...) ook zei dat u uw kennis kon delen met anderen (CGVS II E. (...), p. 24-25). In het licht van uw voorgaande verklaringen is

het dan ook niet geloofwaardig dat u niet zou deelgenomen hebben aan de bijeenkomsten in Iran met R. (...) via Zoom zoals S. (...) dat eerder gedaan had. Gelet op uw contact met R. (...) en uw grotere toegang tot het christendom had u op zeer eenvoudige manier R. (...) kunnen bijstaan in haar geloof, quod non. Gelet op het feit dat u nog steeds contact onderhoudt met R. (...) werd u gevraagd om aan te tonen dat zij wel degelijk bestaat en dat zij tot het christendom bekeerd is. U liet evenwel na dit te doen, ofschoon u ermee akkoord ging het nodige te bewijzen (CGVS II E. (...), p. 25). Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw bekering nog verder.

Daarnaast weet u ook niet hoe R. (...) en S. (...) elkaar leerden kennen (CGVS II E. (...), p. 17). Evenmin weet u hoe, wanneer of waarom S. (...) christen geworden is en kan u ook niet met zekerheid zeggen waarom zij naar Turkije getrokken is. U vermoedt enkel dat dit is om nieuwe bekeerlingen te onderwijzen (CGVS II E. (...), p. 23). Dit is niet geloofwaardig aangezien S. (...) degene was die u onderrichtte in het christendom (CGVS I E. (...), p. 17 en 19; CGVS II E. (...), p. 23-24) en bijgevolg verwacht kan worden dat u iets weet te zeggen over hoe en waarom zij bekeerd is. Het is bijzonder merkwaardig dat hoewel u nu nog contact onderhoudt met S. (...), zij op geen enkele objectieve manier kan aantonen dat jullie in Iran reeds contact hadden (CGVS I E. (...), p. 19). Gevraagd of het niet mogelijk is om oude WhatsApp conversaties of de Zoomhistoriek te zien, verklaarde u dat zij van gsm veranderd was en deze nu niet meer staan had (CGVS II E. (...), p. 24). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd is aan de blauwe map, blijkt nochtans dat de historiek op Zoom vanop het Zoomaccount zelf consulteerbaar is. Hierbij maakt dit geen verschil vanop welk toestel u die historiek bekijkt. Ook wat betreft Z. (...) en M. (...), nochtans de personen met wie u christelijke bijeenkomsten had, weet u niet te zeggen wanneer of waarom zij bekeerd zijn tot het christendom (CGVS II E. (...), p. 21).

Het is tevens opmerkelijk dat, hoewel u verklaarde dat u in Iran een fysieke bijbel in uw bezit had (CGVS II E. (...), p. 20), D. (...) deze nooit gezien heeft (CGVS II D. (...), p. 11 en 14). Hij legde overigens inconsistente verklaringen af over het feit of u al dan niet een fysieke bijbel bezat: waar hij aanvankelijk zei niet te weten of u een fysieke bijbel had (CGVS II D. (...), p. 11), gaf hij even later aan dat u er toch één had (CGVS II D. (...), p. 14). Het is ook vreemd dat u, indien u thuis een bijbel had liggen, aan uw echtgenoot zou zeggen dat hij de bijbel op uw eigen gsm moest raadplegen terwijl hij gemakkelijk in het fysieke exemplaar had kunnen lezen (CGVS II D. (...), p. 11 en 14).

Bovendien zijn jullie verklaringen over de interesse in het christendom en de uiteindelijke bekering van uw echtgenoot niet overtuigend. U verklaarde dat hij in de twaalfde maand van de Perzische kalender ('esfand', i.e. februari/maart 2018), met vragen naar u kwam en u hem aan het eind van de twaalfde maand (maart 2018) het telefoonnummer van broeder Jozef doorgaf (CGVS II E. (...), p. 30). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde in de tiende maand ('dey', i.e. december 2017-januari 2018) of de elfde maand ('bahman', i. e. januari-februari 2018) het nummer van Jozef ontvangen te hebben (CGVS II D. (...), p. 10). Het is ook volstrekt ongeloofwaardig dat u niet zou weten wanneer uw echtgenoot zijn aankondiging heeft gedaan dat hij christen was, enkel en alleen omdat hij deze aankondiging niet naar u deed (CGVS II E. (...), p. 30-31). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat dit een gevoelig onderwerp is omdat dit gelinkt is aan de AA (Anonieme Alcoholisten) en dat u hem daarom niets gevraagd heeft (CGVS II E. (...), p. 31). Dit kan niet overtuigen aangezien u steeds met hem over het christendom sprak en hem hiertoe introduceerde. Bovendien is uw echtgenoot ook tegenstrijdig over wanneer hij precies de aankondiging deed dat hij christen werd. Zo zei hij tijdens zijn eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal dat dit tijdens de tweede maand ('ordibehesht') van 1397 (april/mei 2018) was (CGVS I D. (...), p. 6), maar zei hij tijdens zijn tweede onderhoud dat dit aan het einde van de elfde ('bahman') of begin van de twaalfde maand ('esfand') van 1396 was (februari 2018) (CGVS II D. (...), p. 11). Hiermee geconfronteerd rechtvaardigde hij dit door te stellen dat hij de keer daarvoor ook had gezegd dat dit rond de Nieuwjaarsperiode viel (Nowruz, het Iraans nieuwjaar viel in 2018 op 20 maart) en dat ordibehesht (i.e. de tweede maand, wat overeenkomt met april/mei) in die periode is (CGVS II D. (...), p. 14). Deze verklaring is echter tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring dat zijn aankondiging vlak voor de jaarwisseling was (CGVS II D. (...), p. 10). Bovendien zit er een verschil van twee à drie maanden tussen zijn verklaringen, wat bezwaarlijk dezelfde periode genoemd kan worden. Hoe dan ook kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw echtgenoot een gebeurtenis met dergelijke impact op zijn en jullie leven accurater en eenduidig kan situeren in de tijd.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen hebben noch u, noch uw echtgenoot aannemelijk gemaakt dat jullie zich in Iran bekeerd hebben tot het christendom. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die jullie naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft, met name dat uw vader die voor de autoriteiten werkzaam was via uw ex-man op de hoogte geraakte van uw bekering.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt bovendien uit een aantal merkwaardige en niet aannemelijke elementen in uw verklaringen aangaande uw problemen. Zo kan er eerst op gewezen worden dat u doorheen uw asielprocedure nooit enig begin van bewijs van de ziekte van D. (...) aangebracht heeft, ook niet nadat u dit expliciet gevraagd werd, u aangaf dit zeker te kunnen aantonen

met attesten en u hiervoor ruimschoots de tijd gegeven werd (CGVS II E. (...), p. 4). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u met uw medegelovigen ging bidden voor de gezondheid van uw zoon ernstig in het gedrang. Voorts situeerde u de laatste bijeenkomst, waarbij uw zoon D. (...) aanwezig was, aanvankelijk 'in de zomer', zonder een maand te kunnen specificeren, om ze vervolgens rond het einde van de derde maand ('khordad') - begin vierde maand ('tir) te situeren (CGVS I E. (...), p. 19; CGVS II E. (...), p. 25). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde tweemaal dat die laatste bijeenkomst midden derde maand ('khordad') plaatsvond, meer bepaald rond de herdenking van Khomeini's dood (die plaatsvond op de 14de dag van de derde maand) (CGVS I D. (...), p. 19; CGVS II D. (...), p. 13). Daar het gaat om het incident dat de directe aanleiding voor jullie vlucht uit Iran vormde kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat jullie beiden deze gebeurtenis duidelijk en eensluidend kunnen weergeven, wat niet het geval is.

Daarnaast verklaarde u dat uw eerste huwelijk stukliep nadat u de islamitische praxis niet langer volgde en dat uw ex-man u omwille hiervan mishandelde (CGVS I E. (...), p. 4 en 9). Uw ex-man is bovendien religieus en voedt uw zoon D. (...) vermoedelijk ook zo op (CGVS I E. (...), p. 9-10). D. (...) had volgens u een goede relatie met zijn vader en nam het u soms kwalijk dat u gescheiden bent en hem achtergelaten heeft (CGVS I E. (...), p. 5). U zei ook dat D. (...), net zoals alle kinderen, zonder daar verder bij na te denken, de neiging heeft om zaken die hij zag aan zijn ouders te vertellen (CGVS II E. (...), p. 28). Bovendien had uw ex-man na uw scheiding nog steeds contact met uw ouders (CGVS I E. (...), p. 5). In het licht van deze verklaringen is het dan ook absoluut niet geloofwaardig dat u regelmatig verhalen over Jezus aan D. (...) zou vertellen (CGVS II E. (...), p. 26) of dat u zonder reserves in het bijzijn van D. (...) christelijke gebeden voor hem zou opzeggen en over het christendom zou praten (CGVS II E. (...), p. 25-26). Het risico dat D. (...) hiervan iets aan uw ex-man zou vertellen en dat dit bij uw eigen vader terecht zou kunnen komen was immens. Hiermee geconfronteerd verklaarde u in die periode te doen wat u dacht dat goed was en dat u als moeder enkel wou dat uw zoon geheeld zou worden (CGVS II E. (...), p. 31). Deze uitleg kan niet weerhouden worden. U had immers probleemloos voor uw zoon kunnen bidden zonder dat hij hierbij aanwezig hoefde te zijn waardoor u voornoemde risico's niet had gelopen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat, gelet op het uitdrukkelijke verbod op apostasie en de vervolging van bekeerlingen in Iran, uw houding in Iran na uw contact met het christendom, met name dat u in Iran openlijk en in het bijzijn van D. (...) over Jezus en het christendom sprak (CGVS II E. (...), p. 26), sowieso totaal onaannemelijk overkomt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw bekering en die van uw echtgenoot noch aan jullie problemen hierom in Iran niet het minste geloof meer gehecht worden.

Deze vaststelling wordt enkel nog versterkt door uw legale reisweg. Jullie vroegen met jullie eigen paspoorten een visum aan, en gebruikten deze paspoorten om met het vliegtuig naar België te reizen (CGVS I E. (...), p. 15). Bovendien verklaarde u veel zenuwen te hebben gehad toen u op de luchthaven was omdat uw vader die jarenlang voor de Sepah gewerkt had vrij spel had om achter u aan te gaan (CGVS II E. (...), p. 30). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat, indien uw vader daadwerkelijk op de hoogte was van uw bekering, u het risico zou hebben genomen legaal met het vliegtuig te reizen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat jullie jullie paspoorten niet kunnen neerleggen. Deze zouden jullie in Duitsland verloren zijn (CGVS I E. (...), p. 16; CGVS II E. (...), p. 11; CGVS II D. (...), p. 5). Het is in dit verband bedenkelijk dat jullie wel nog in het bezit zijn van jullie originele shenasnamehs en u ook nog in het bezit bent van uw originele melikaart, die jullie ook zelf uit Iran meenamen (CGVS I E. (...) p. 14; CGVS I D. (...), p. 12). Daarnaast leggen jullie geen enkel begin van bewijs neer van het verlies van jullie paspoorten, zoals bijvoorbeeld een aangifte bij de politie. Voorgaande doet dan ook het vermoeden rijzen dat jullie jullie paspoorten achterhouden omdat er informatie in terug te vinden is die niet overeenstemt met jullie verklaringen of om andere redenen. Bovendien is het opmerkelijk dat uw paspoort, blijkens de in uw administratief dossier aanwezige informatie aangaande uw visumaanvraag, werd uitgereikt op 30 november 2017, i.e. kort voor de start van uw asielrelaas aangaande uw bekering en vluchtaanleiding. U stelde dat u zelf niet dat paspoort aanvroeg, maar dat uw echtgenoot dit regelde (CGVS II E. (...), p. 11). Uw echtgenoot verklaarde eveneens dat hij bij het laten verlengen van zijn eigen paspoort ook meteen een paspoort voor u aanvroeg, en dit alles met het oog op een eventuele vakantie naar Turkije (CGVS II D. (...), p. 5). Echter biedt deze uitleg geen verklaring voor de vaststelling dat uw paspoort al op 30 november 2017 werd uitgereikt en dat van uw echtgenoot pas op 5 februari 2018, wat het vermoeden voedt dat er bij het aanvragen van jullie paspoorten in die periode andere omstandigheden gemoeid waren.

Ook aan uw verklaringen over de gesprekken die u met uw zus had over het verkrijgen van een Bijbel kan geen enkel geloof gehecht worden. Zo verklaarde u geen bestand van de Bijbel door te willen sturen naar uw zus omdat uw vader dit misschien te weten zou komen en dat er dan problemen zouden kunnen ontstaan. U zou dan wel uw zus aanzetten om dit op eigen houtje te downloaden nadat u en S. (...) hierover gesproken hadden (CGVS II E. (...), p. 12). Geconfronteerd met het feit dat dit ook sporen kan achterlaten en haar in gevaar kan brengen, verklaarde u dat u haar duidelijke aanwijzingen gegeven had

en dat u niet wou dat er iets bij haar terecht zou komen via u omdat uw vader daar zeer gevoelig aan is. Bovendien wou uw zus een fysieke Bijbel, iets wat nog meer risico's zou inhouden (CGVS II E. (...), p. 32). Dat u gedetailleerde aanwijzingen zou gegeven hebben over hoe uw zus iets moest downloaden verandert niets aan het feit dat zij dit nog steeds via u verkregen zou hebben en dat u haar daarmee enorm in gevaar bracht. Dat u uw zus – die nog steeds bij uw ouders inwoont - zo in gevaar zou brengen en haar extra stappen zou laten ondernemen die het risico op ontdekking nog vergroten is bijgevolg niet aannemelijk. Er werd u tevens gevraagd om de gesprekken die u met S. (...) had over dit onderwerp door te sturen (CGVS II E. (...), p. 12), wat u evenwel naliet te doen. Dat u deze berichten niet kon doorsturen versterkt enkel de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u nadien dan niet aan uw zus gevraagd zou hebben of ze de Bijbel uiteindelijk dan zelf gedownload zou hebben (CGVS II E. (...), p. 12).

Dat aan jullie bekering in Iran en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Duitsland en België, ter staving waarvan jullie meerdere kerkattesten en jullie jullie doopcertificaten neerlegden. Gezien jullie kerkbezoek voortvloeit uit jullie bekering, daar waar deze bekering niet geloofwaardig is, kan er aan jullie beweegredenen om in Duitsland en België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat jullie in België verschillende christelijke bijeenkomsten bijgewoond hebben, maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Jullie kerkbezoek in Duitsland en België toont bijgevolg de oprechtheid van jullie bekering niet aan, aangezien duidelijk is dat deze beleving van jullie nieuwe geloofsovertuiging in Duitsland en België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door jullie neergelegde attesten en doopcertificaten getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Jullie activiteiten op sociale media – jullie hebben een Facebook- en Instagramprofiel waarop jullie de christelijke boodschap overbrengen aan anderen (CGVS I D. (...), p. 9; CGVS II D. (...), p. 4; CGVS I E. (...), p. 10-11) – doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van jullie geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op jullie ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van jullie posts, blijkt uit niets dat het onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van jullie sociale media uit te wissen.

Betreffende de door jullie in Duitsland en België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U verklaarde dat de kans groot is dat Iraanse autoriteiten en uw vader op de hoogte zijn van uw sociale media, maar kan hiervoor geen concrete aanwijzingen geven. Er zouden enkel verdachte berichtjes zijn zoals iemand die wou weten hoe hij uw achternaam moest spellen (CGVS II E. (...), p. 9, 31). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw vader u niet volgt op sociale media en heeft u noch van hem noch van andere leden van uw familie negatieve berichten ontvangen omtrent uw activiteiten op sociale media (CGVS II E. (...), p. 8-9). Wat betreft de berichten van uw ex-man (CGVS I E. (...), p. 6; CGVS II E. (...), p. 4-5) en de persoon die vroeg hoe u uw achternaam moet schrijven (CGVS II E. (...), p. 9) kan nog vermeld worden dat dit berichten zijn waarvan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kunnen worden nagegaan. Daarenboven kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scène worden gezet of op verzoek worden gestuurd. Derhalve kan aan deze berichten niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Bovendien werd u gevraagd de berichten door te sturen waarin u gevraagd werd hoe men uw achternaam moest spellen (CGVS II E. (...), p. 9), wat u naliet te doen. Bijgevolg is er geen enkele aanwijzing dat de Iraanse autoriteiten of uw vader op de hoogte zijn van uw activiteiten in Duitsland of België.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat jullie er niet in slagen aannemelijk te maken dat jullie bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat jullie omwille van jullie opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zouden lopen bij terugkeer naar Iran.

Wat betreft de druk van uw vader om jullie zoon M. (...) in te schrijven op een shahedschool en het incident dat uw echtgenoot meemaakte waarbij hij toegenakeld werd door een onbekende, wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat deze druk en het incident op zich niet meteen ter discussie

staan. Echter rijzen de nodige twijfels bij de geloofwaardigheid van de discussie die uw echtgenoot had met uw vader over de schoolgang van M. (...) en zijn vermoeden dat er een verband is tussen die discussie en het incident, dat – met opzet - veroorzaakt zou zijn door een collega van uw vader. Vooreerst is het niet aannemelijk dat uw echtgenoot u in Iran nooit iets gezegd zou hebben over de discussie met uw vader, ook niet nadat hij vermoedde dat er een verband was tussen de discussie en de aanval (CGVS II D. (...), p. 6), temeer u zelf al wist dat uw vader wilde dat jullie jullie zoon naar een shahedschool zouden sturen daar hij jullie een attest gaf waarmee jullie die inschrijving konden regelen en u daar, net als D. (...), niet mee akkoord ging (CGVS I E. (...), p. 13). Dat uw echtgenoot u in Iran niet inlichtte omdat u een zwaar leven achter de rug had en u alleen maar meer overstuur zou geraken (CGVS II D. (...), p. 6) is in het licht van het voorgaande maar weinig overtuigend. Voorts zou u volgens D. (...) pas hier in België voor het eerst op de hoogte gekomen zijn van de discussie die hij met uw vader had en het vermoeden dat uw vader iets te maken had met de aanval op hem (CGVS II D. (...), p. 6-7). Uzelf kan zich niet meer herinneren of u reeds in Iran op de hoogte was van dit vermoeden van uw echtgenoot (CGVS II E. (...), p. 14), wat toch wel merkwaardig is. Het is eveneens merkwaardig dat u verklaarde het document met de foto van de dader van het incident nooit eerder gezien te hebben (CGVS II E. (...), p. 14), terwijl uw echtgenoot verklaarde de foto's van de dader hier in België aan u getoond te hebben (CGVS II D. (...), p. 7). Wat er ook van zij, uw echtgenoot is nadien nooit naar uw vader gestapt om verduidelijking te vragen. Hij deed dit niet omdat hij er het nut niet van inzag en dacht dat het enkel zou verergeren. Bijgevolg blijft het hoe dan ook enkel bij een vermoeden dat uw vader achter het incident zat (CGVS II D. (...), p. 7-8). Jullie kunnen bijgevolg niet aantonen dat de discussie aangaande de schoolgang van M. (...) voor dermate ernstige problemen gezorgd heeft waardoor u op heden een vrees zou moeten koesteren hieromtrent. Uit niets blijkt voorts dat het incident waarbij D. (...) betrokken was en waarvoor hij naar het gerecht moest gaan, meer dan een geïsoleerd, louter gemeenrechtelijk incident was. Bovendien kan uw echtgenoot geen aanwijzingen aanbrengen dat de rechtszaak nog gevolgen voor hem zou hebben: hij kreeg te horen dat hij moest wachten op een oproeping, maar ontving nooit zulk een document zolang hij nog in Iran was (CGVS I D. (...), p. 17). Verder brengt hij niets in verband hiermee aan.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen hebben jullie niet aannemelijk gemaakt op heden een vrees voor vervolging te moeten koesteren voor uw vader. Zo heeft u geen aantoonbare vrees omwille van de discussie die uw echtgenoot met uw vader had. Uw bekering is ongeloofwaardig geacht net als het feit dat uw vader hiervan op de hoogte gebracht is door uw ex-man. Er is geen enkele aanwijzing dat uw vader op heden op de hoogte is van uw christelijke activiteiten in Europa of dat in de toekomst zou zijn. U kunt de inhoud van uw sociale media immers verwijderen en het is niet onoverkomelijk om eenvoudigweg niets te zeggen over uw opportunistische activiteiten in Europa.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit, en schoolgang staan niet ter discussie, evenmin als de identiteit van M. (...), uw vorig huwelijk en het bestaan van uw zoon D. (...). Uit de foto's waarop naar uw zeggen uw neef zou staan kan op zich niet onomstotelijk worden vastgesteld dat de persoon in kwestie wel degelijk uw neef is. Hoe dan ook wordt het religieus-conservatieve karakter van uw familie, zoals ook blijkt uit het document om uw zoon in te kunnen schrijven in een shahedschool, niet meteen in twijfel getrokken. Ook de gezondheidsproblemen van M. (...), zoals aangetoond met enkele medische attesten en waarover uw echtgenoot verklaarde dat jullie zoon kampt met psychische problemen ten gevolge van jullie migratie (CGVS I D. (...), p. 15), staan niet ter discussie. Uit niets blijkt dat M. (...)s gezondheidstoestand evenwel een terugkeer naar Iran in de weg zou staan. Wat betreft de afprints van online gesprekken met S. (...), dient nog opgemerkt te worden dat hier uit niets blijkt dat u reeds in Iran met haar sprak. De overige stukken kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.D. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Teheran en beschikt over de Iraanse nationaliteit. Uw vader was religieus en uw moeder was atheïst. U kreeg bovendien een islamitische opvoeding op school. U bleef hangen tussen gelovig zijn en niet gelovig zijn. U had vragen en probeerde deze te beantwoorden met wat u geleerd had en door vragen aan uw grootouders te stellen, maar de antwoorden voldeden niet. Deze tweespalt zorgde ervoor dat u op uw zeventiende alcohol en drugs begon te gebruiken. U heeft hier tien jaar lang problemen mee gehad tot u in 1385 (Perzische kalender, stemt overeen met 2006-2007 in de Gregoriaanse kalender) met het programma van de AA (Anonieme Alcoholisten) begon. In Iran werd u in totaal zeven à acht keer gearresteerd. In twee van die gevallen werd u ook daadwerkelijk veroordeeld, meer bepaald in 1375 (1996-1997) en 1377/1378 (1998—1999/1999-2000), en dit telkens op beschuldiging van de consumptie van alcohol. Bij uw laatste veroordeling werd u ook aangewreven dat u de islamitische waarden en een ambtenaar in dienst had beledigd. U kreeg zweepslagen, een celstraf en een geldboete. Tevens moest u zich na uw laatste veroordeling gedurende een jaar nog gaan melden bij de kalantari (wijkpolitie) en mocht u Teheran gedurende een jaar niet verlaten.

In 1387 (2008-2009) huwde u met E.S. (...), die reeds een zoon had uit een vorig huwelijk, D. (...). D. (...) had sinds hij een paar jaar oud was een ziekte. Samen kregen jullie ook nog een zoon, M. (...). E. (...) kwam uit een zeer conservatief-islamitische familie. Zo wilde haar vader, die jarenlang voor de Sepah-e Pasdaran (Korps van Revolutiewachters) werkte, dat jullie M. (...) naar een shahedhschool ('martelarenschool') zouden sturen, maar daar waren jullie het niet mee eens. U had hier op een keer een discussie over met uw schoonvader. Enige tijd later - ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran - had u een auto-ongeval. De andere bestuurder sloeg u met een metalen voorwerp en nam daarna de benen. Zijn nummerplaat kon worden genoteerd en u diende klacht in tegen de persoon in kwestie. Het dossier werd aan de rechtbank overgemaakt, maar het werd u langzaam duidelijk dat men de zaak in de doofpot wilde steken. U slaagde er in om met uw gsm foto's te nemen van uw gerechtelijk dossier, waaronder een document met een foto erop van de andere bestuurder. De zus van uw echtgenote herkende deze persoon als een goede vriend van haar vader. U was er sedertdien van overtuigd dat het ongeval opgezet spel was in opdracht van uw schoonvader.

In de winter van 1396 (winter 2017/2018) sprak uw echtgenote over het christendom met een vrouw met wie ze aan yoga deed. Ze kwam dat aan u vertellen, maar u wou aanvankelijk niets over religie weten. Nog steeds tijdens de winter werd het verlossingsgebed voorgelezen aan E. (...). In de tiende of elfde maand van 1396 (december 2017/januari 2018 of januari/februari 2018) raakte u zelf ook geïnteresseerd in het christendom. U kreeg het nummer van Y.T. (...) en doordat u meer en meer met broeder Y. (...) over het christendom begon te spreken zag u gelijkenissen tussen de AA en het christendom. U begreep nu dat de AA gebaseerd was op geestelijke kennis en de christelijke leer. Door de mirakels die u reeds gezien had bij de AA, was het voor u niet moeilijk meer om overtuigd te raken van het christendom. Aan het eind van de elfde of begin van de twaalfde maand 1396 (februari 2018) kondigde u via de telefoon tegen Y. (...) aan dat u christen was en las hij u het verlossingsgebed voor. In het midden van de derde maand van 1397 (begin juni 2018) kwamen er vriendinnen van E. (...) bij u thuis langs om te bidden voor D. (...). Twee dagen nadat uw echtgenote voor D. (...) gebeden had, belde haar moeder haar op met de boodschap dat haar vader op de hoogte was geraakt van haar bekering. E. (...) vermoedt dat D. (...) dit aan zijn vader gezegd heeft die het daarop verteld heeft aan uw schoonvader. Hierna dook u, na nog even uw moeder en zus opgezocht te hebben, met uw gezin onder in een dorpje nabij Rasht, waar jullie anderhalve maand tot twee maanden bleven om jullie vertrek uit Iran voor te bereiden. Nadat jullie via een smokkelaar aan een visum waren geraakt, reisden jullie op 15 augustus 2018 met het vliegtuig naar België.

Na jullie aankomst in België reisden jullie door naar Duitsland, waar u familie heeft. Een maand na jullie aankomst in Duitsland merkten jullie dat jullie jullie paspoorten kwijt waren geraakt en gingen jullie naar de politie, waar jullie ook een verzoek om internationale bescherming indienden. In het eerste opvangcentrum in Duitsland gingen jullie elke week naar de Kerk in Heidelberg tot jullie naar een tweede centrum gestuurd werden. Daar gingen u en uw echtgenote elke week naar de Kerk van Aalen. Uiteindelijk werden jullie naar Gengenbach gestuurd. In Gengenbach gingen jullie ook elke week naar de Kerk. Op basis van de Dublinprocedure werden jullie op 13 mei 2019 naar België gestuurd. Jullie wilden in België om asiel verzoeken, maar het Klein Kasteeltje was gesloten. Jullie hadden geen papieren en uw echtgenote en uw zoon waren ziek. U besloot daarop dat het beter was terug naar Duitsland te gaan. Diezelfde dag nog keerden jullie terug naar Duitsland. Terug in Duitsland dienden jullie opnieuw een asielaanvraag in en gingen jullie terug naar de Kerk in Gengenbach. Jullie werden nogmaals naar België gestuurd op basis van de Dublinprocedure. Op 2 december 2019 dienden jullie in België een verzoek om internationale bescherming in. Aangekomen in België begon u samen met uw echtgenote naar de Kerk in Eupen te gaan. Jullie gingen hier elke week naartoe tot de uitbraak van corona in maart 2020. Hierna namen jullie regelmatig deel aan de online vieringen. Op 20 september 2020 werden jullie gedoopt

in de Kerk in Eupen. Op 1 november 2020 nam E. (...) de positie van koster over voor de Kerk in Eupen. Op een van de christelijke publicaties op het Instagramaccount van uw echtgenote reageerde haar ex-man met verzen uit de Koran om haar visie onderuit te halen. Hij stuurde ook enkele keren privéberichten naar haar met verzen van de Koran, maar zei verder niets meer.

U vreest uw schoonvader en de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom. Bij een eventuele veroordeling voor uw bekering zullen uw eerdere veroordelingen voor alcoholconsumptie als een verzwarende factor worden beschouwd. U vreest dan ook voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); foto's van enkele documenten, o.a. van de politie en de wetsdokter, betreffende uw aanrijding en de klacht die u hierna indiende; aanwezigheidsattesten van de Kerken in Heidelberg en Aalen in Duitsland; uw doopcertificaat waarop staat dat u op 20 september 2020 gedoopt bent; een kopie van een rapport opgesteld door psycholoog E.M. (...) op 27 november 2020 waarin staat dat u depressief bent en een licht suïcidaal risico vertoont.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit het door u neergelegde attest van psycholoog E.M. (...) d.d. 27 november 2020 blijkt dat u met een depressie kampt en een licht zelfmoordrisico heeft. Noch u, noch uw advocaat trachten evenwel aan te tonen dat deze aandoening uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zou beïnvloeden. Hieruit kan aldus niet worden afgeleid dat uw mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat bent om de motieven van uw verzoek toe te lichten in een persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenote E.S. (...) (O.V. 8.678.181) werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en die van uw echtgenoot en alle elementen in jullie administratief dossier niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering in Iran zijn echter ontoereikend.

Zo is het niet overtuigend dat u zich niet meer kunt herinneren wat voor kruis u juist zag – één zonder of met Jezus eraan - op de nieuwe profielfoto van R. (...)’s Telegramaccount (CGVS I E. (...), p. 7, 18; CGVS II E. (...), p. 18) omdat het zien van deze afbeelding net de exacte aanleiding voor u was om met R. (...) over het christendom te beginnen te spreken en dit de start van uw interesse in het christendom betekende (CGVS I E. (...), p. 7; CGVS II E. (...), p. 19). De impact van deze afbeelding op uw geloofsbeleving en bekeringsproces is aldus aanzienlijk en er kan dan ook verwacht worden dat u deze nog steeds correct

kan beschrijven. Ook kan u zich niet meer herinneren of u uw echtgenoot verteld heeft dat u het verlossingsgebed ontving (CGVS II E. (...), p. 21), wat gelet op de impact ervan op uw leven wederom merkwaardig is.

Voorts is het weinig geloofwaardig dat u vanaf het begin dat u met R. (...) en S. (...) sprak direct alles vertelde aan uw echtgenoot over uw gesprekken over het christendom en dat hij op de hoogte was van uw activiteiten met R. (...) en de anderen (CGVS I E. (...), p. 10; CGVS II E. (...), p. 16, 21 en 30; CGVS I D. (...), p. 8), maar dat uw echtgenoot de naam van R. (...) niet kent, niet weet waarom u met haar over het christendom begon te praten, niet verder raakt dan te stellen dat het in de winter was wanneer hem gevraagd werd wanneer het verlossingsgebed aan u voorgelezen werd en niet weet hoeveel tijd er tussen het eerste gesprek over het christendom en uw verlossingsgebed zat (CGVS II D. (...), p. 10). Ofschoon hij aanvankelijk geen oren had naar wat u zei, veranderde hij geleidelijk aan toch van gedachten en luisterde hij naar u (CGVS I E. (...), p. 10), wat ertoe noopt te concluderen dat hij toch wel enige minimale kennis van uw weg naar het christendom zou mogen bezitten.

Vervolgens is het niet aannemelijk dat u zich reeds een tweetal maanden na uw eerste gesprek met R. (...) over het christendom bekeerde (CGVS I E. (...), p. 7; CGVS II E. (...), p. 19-20) zonder enig onderzoek te doen naar het christendom, met uitzondering van de gesprekken die u en R. (...) hadden (CGVS II E. (...), p. 23). Dat u zich in een dermate snel tempo heeft bekeerd tot een andere godsdienst roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. U had bovendien een afkeer voor de islam ontwikkeld sinds u negen jaar oud was omwille van de verplichtingen die deze religie met zich meebracht. U geloofde niet in de steunpilaren van de islam, de gehele basis van deze religie was onaanvaardbaar voor u (CGVS I E. (...), p. 7-8 en 10). Dat u zich, gelet op dergelijke afkeer die u al bijna uw hele leven voor de islam had, op zo een korte tijd zou bekeren tot een andere religie is bijgevolg niet aannemelijk. Gevraagd of u ooit stilgestaan had bij de gevolgen die een bekering voor u kon hebben, gelet op uw zeer religieuze familie, kwam u niet verder dan te zeggen dat u niet gedwongen kon worden een religie te volgen waarin u niet geloofde, dat u geen connectie had met de God van de islam maar wel met die van het christendom (CGVS II E. (...), p. 21). Deze uitleg kan echter niet verklaren waarom u dergelijk risico zou willen lopen of waarom u uiteindelijk voor het christendom gekozen hebt.

Voorts kan van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. U heeft een opvallend gebrekkige kennis over de personen die u introduceerden tot het christendom. Zo zou R. (...) u in Iran geïntroduceerd hebben tot het christendom en was zij het die u overtuigde zich te bekeren (CGVS I E. (...), p. 7 en 18-19; CGVS II E. (...), p. 19). U weet echter niet wanneer zij zich bekeerd heeft tot het christendom, hoeveel tijd er tussen haar initiële aantrekking en haar uiteindelijke bekering zat, hoe zij onderzoek deed naar het christendom, hoe haar bekering er aan toe ging, of hoe zij wist hoe ze een verlossingsgebed moest uitvoeren (CGVS II E. (...), p. 16-17). Het enige wat u weet te zeggen over de bekering van R. (...) is dat zij overtuigd werd door het mirakel dat zij zag, namelijk haar zus die weer kon spreken nadat haar Armeense huisbaas enkele keren voor haar gebeden had nadat zij hersenschade had opgelopen bij een auto-ongeluk (CGVS II E. (...), p. 16-17). Verder kon u hier niets over vertellen.

Hoewel u op heden nog contact heeft met R. (...) (CGVS II E. (...), p. 16) weet u niet of zij nog steeds christelijke bijeenkomsten houdt met Z. (...) en M. (...) (CGVS II E. (...), p. 24). Er kan nochtans verwacht worden dat u dit weet. Zij introduceerde u immers tot het christendom en u heeft verschillende keren christelijke bijeenkomsten bijgewoond met haar. Ook uw uitleg waarom u niet via Zoom deelneemt aan de bijeenkomsten in Iran zoals S. (...) dat voordien deed, kan niet overtuigen. Het is daarbij uiterst merkwaardig dat u eerst zegt dat S. (...) het niet nodig vond dat u daaraan deelneemt omdat u hier voldoende toegang heeft om het christendom te beleven, en dan daarna zegt dat S. (...) ook zei dat u uw kennis kon delen met anderen (CGVS II E. (...), p. 24-25). In het licht van uw voorgaande verklaringen is het dan ook niet geloofwaardig dat u niet zou deelgenomen hebben aan de bijeenkomsten in Iran met R. (...) via Zoom zoals S. (...) dat eerder gedaan had. Gelet op uw contact met R. (...) en uw grotere toegang tot het christendom had u op zeer eenvoudige manier R. (...) kunnen bijstaan in haar geloof, quod non.

Gelet op het feit dat u nog steeds contact onderhoudt met R. (...) werd u gevraagd om aan te tonen dat zij wel degelijk bestaat en dat zij tot het christendom bekeerd is. U liet evenwel na dit te doen, ofschoon u ermee akkoord ging het nodige te bewijzen (CGVS II E. (...), p. 25). Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw bekering nog verder.

Daarnaast weet u ook niet hoe R. (...) en S. (...) elkaar leerden kennen (CGVS II E. (...), p. 17). Evenmin weet u hoe, wanneer of waarom S. (...) christen geworden is en kan u ook niet met zekerheid zeggen waarom zij naar Turkije getrokken is. U vermoedt enkel dat dit is om nieuwe bekeerlingen te onderwijzen (CGVS II E. (...), p. 23). Dit is niet geloofwaardig aangezien S. (...) degene was die u onderrichtte in het christendom (CGVS I E. (...), p. 17 en 19; CGVS II E. (...), p. 23-24) en bijgevolg verwacht kan worden dat

u iets weet te zeggen over hoe en waarom zij bekeerd is. Het is bijzonder merkwaardig dat hoewel u nu nog contact onderhoudt met S. (...), zij op geen enkele objectieve manier kan aantonen dat jullie in Iran reeds contact hadden (CGVS I E. (...), p. 19). Gevraagd of het niet mogelijk is om oude WhatsApp conversaties of de Zoomhistoriek te zien, verklaarde u dat zij van gsm veranderd was en deze nu niet meer staan had (CGVS II E. (...), p. 24). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd is aan de blauwe map, blijkt nochtans dat de historiek op Zoom vanop het Zoomaccount zelf consulteerbaar is. Hierbij maakt dit geen verschil vanop welk toestel u die historiek bekijkt. Ook wat betreft Z. (...) en M. (...), nochtans de personen met wie u christelijke bijeenkomsten had, weet u niet te zeggen wanneer of waarom zij bekeerd zijn tot het christendom (CGVS II E. (...), p. 21). Het is tevens opmerkelijk dat, hoewel u verklaarde dat u in Iran een fysieke bijbel in uw bezit had (CGVS II E. (...), p. 20), D. (...) deze nooit gezien heeft (CGVS II D. (...), p. 11 en 14). Hij legde overigens inconsistente verklaringen af over het feit of u al dan niet een fysieke bijbel bezat: waar hij aanvankelijk zei niet te weten of u een fysieke bijbel had (CGVS II D. (...), p. 11), gaf hij even later aan dat u er toch één had (CGVS II D. (...), p. 14). Het is ook vreemd dat u, indien u thuis een bijbel had liggen, aan uw echtgenoot zou zeggen dat hij de bijbel op uw eigen gsm moest raadplegen terwijl hij gemakkelijk in het fysieke exemplaar had kunnen lezen (CGVS II D. (...), p. 11 en 14).

Bovendien zijn jullie verklaringen over de interesse in het christendom en de uiteindelijke bekering van uw echtgenoot niet overtuigend. U verklaarde dat hij in de twaalfde maand van de Perzische kalender ('esfand', i.e. februari/maart 2018), met vragen naar u kwam en u hem aan het eind van de twaalfde maand (maart 2018) het telefoonnummer van broeder Jozef doorgaf (CGVS II E. (...), p. 30). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde in de tiende maand ('dey', i.e. december 2017-januari 2018) of de elfde maand ('bahman', i. e. januari-februari 2018) het nummer van Jozef ontvangen te hebben (CGVS II D. (...), p. 10). Het is ook volstrekt ongeloofwaardig dat u niet zou weten wanneer uw echtgenoot zijn aankondiging heeft gedaan dat hij christen was, enkel en alleen omdat hij deze aankondiging niet naar u deed (CGVS II E. (...), p. 30-31). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat dit een gevoelig onderwerp is omdat dit gelinkt is aan de AA (Anonieme Alcoholisten) en dat u hem daarom niets gevraagd heeft (CGVS II E. (...), p. 31). Dit kan niet overtuigen aangezien u steeds met hem over het christendom sprak en hem hiertoe introduceerde. Bovendien is uw echtgenoot ook tegenstrijdig over wanneer hij precies de aankondiging deed dat hij christen werd. Zo zei hij tijdens zijn eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal dat dit tijdens de tweede maand ('ordibehesht') van 1397 (april/mei 2018) was (CGVS I D. (...), p. 6), maar zei hij tijdens zijn tweede onderhoud dat dit aan het einde van de elfde ('bahman') of begin van de twaalfde maand ('esfand') van 1396 was (februari 2018) (CGVS II D. (...), p. 11). Hiermee geconfronteerd rechtvaardigde hij dit door te stellen dat hij de keer daarvoor ook had gezegd dat dit rond de Nieuwjaarsperiode viel (Nowruz, het Iraans nieuwjaar viel in 2018 op 20 maart) en dat ordibehesht (i.e. de tweede maand, wat overeenkomt met april/mei) in die periode is (CGVS II D. (...), p. 14). Deze verklaring is echter tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring dat zijn aankondiging vlak voor de jaarwisseling was (CGVS II D. (...), p. 10). Bovendien zit er een verschil van twee à drie maanden tussen zijn verklaringen, wat bezwaarlijk dezelfde periode genoemd kan worden. Hoe dan ook kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw echtgenoot een gebeurtenis met dergelijke impact op zijn en jullie leven accurater en eenduidig kan situeren in de tijd.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen hebben noch u, noch uw echtgenoot aannemelijk gemaakt dat jullie zich in Iran bekeerd hebben tot het christendom. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die jullie naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft, met name dat uw vader die voor de autoriteiten werkzaam was via uw ex-man op de hoogte geraakte van uw bekering.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt bovendien uit een aantal merkwaardige en niet aannemelijke elementen in uw verklaringen aangaande uw problemen. Zo kan er eerst op gewezen worden dat u doorheen uw asielprocedure nooit enig begin van bewijs van de ziekte van D. (...) aangebracht heeft, ook niet nadat u dit expliciet gevraagd werd, u aangaf dit zeker te kunnen aantonen met attesten en u hiervoor ruimschoots de tijd gegeven werd (CGVS II E. (...), p. 4). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u met uw medegelovigen ging bidden voor de gezondheid van uw zoon ernstig in het gedrang. Voorts situeerde u de laatste bijeenkomst, waarbij uw zoon D. (...) aanwezig was, aanvankelijk 'in de zomer', zonder een maand te kunnen specificeren, om ze vervolgens rond het einde van de derde maand ('khordad') - begin vierde maand ('tir) te situeren (CGVS I E. (...), p. 19; CGVS II E. (...), p. 25). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde tweemaal dat die laatste bijeenkomst midden derde maand ('khordad') plaatsvond, meer bepaald rond de herdenking van Khomeini's dood (die plaatsvond op de 14de dag van de derde maand) (CGVS I D. (...), p. 19; CGVS II D. (...), p. 13). Daar het gaat om het incident dat de directe aanleiding voor jullie vlucht uit Iran vormde kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat jullie beiden deze gebeurtenis duidelijk en eensluidend kunnen weergeven, wat niet het geval is.

Daarnaast verklaarde u dat uw eerste huwelijk stukliep nadat u de islamitische praxis niet langer volgde en dat uw ex-man u omwille hiervan mishandelde (CGVS I E. (...), p. 4 en 9). Uw ex-man is bovendien religieus en voedt uw zoon D. (...) vermoedelijk ook zo op (CGVS I E. (...), p. 9-10). D. (...) had volgens u een goede relatie met zijn vader en nam het u soms kwalijk dat u gescheiden bent en hem achtergelaten heeft (CGVS I E. (...), p. 5). U zei ook dat D. (...), net zoals alle kinderen, zonder daar verder bij na te denken, de neiging heeft om zaken die hij zag aan zijn ouders te vertellen (CGVS II E. (...), p. 28). Bovendien had uw ex-man na uw scheiding nog steeds contact met uw ouders (CGVS I E. (...), p. 5). In het licht van deze verklaringen is het dan ook absoluut niet geloofwaardig dat u regelmatig verhalen over Jezus aan D. (...) zou vertellen (CGVS II E. (...), p. 26) of dat u zonder reserves in het bijzijn van D. (...) christelijke gebeden voor hem zou opzeggen en over het christendom zou praten (CGVS II E. (...), p. 25-26). Het risico dat D. (...) hiervan iets aan uw ex-man zou vertellen en dat dit bij uw eigen vader terecht zou kunnen komen was immens. Hiermee geconfronteerd verklaarde u in die periode te doen wat u dacht dat goed was en dat u als moeder enkel wou dat uw zoon geheeld zou worden (CGVS II E. (...), p. 31). Deze uitleg kan niet weerhouden worden. U had immers probleemloos voor uw zoon kunnen bidden zonder dat hij hierbij aanwezig hoefde te zijn waardoor u voornoemde risico's niet had gelopen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat, gelet op het uitdrukkelijke verbod op apostasie en de vervolging van bekeerlingen in Iran, uw houding in Iran na uw contact met het christendom, met name dat u in Iran openlijk en in het bijzijn van D. (...) over Jezus en het christendom sprak (CGVS II E. (...), p. 26), sowieso totaal onaannemelijk overkomt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw bekering en die van uw echtgenoot noch aan jullie problemen hierom in Iran niet het minste geloof meer gehecht worden.

Deze vaststelling wordt enkel nog versterkt door uw legale reisweg. Jullie vroegen met jullie eigen paspoorten een visum aan, en gebruikten deze paspoorten om met het vliegtuig naar België te reizen (CGVS I E. (...), p. 15). Bovendien verklaarde u veel zenuwen te hebben gehad toen u op de luchthaven was omdat uw vader die jarenlang voor de Sepah gewerkt had vrij spel had om achter u aan te gaan (CGVS II E. (...), p. 30). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat, indien uw vader daadwerkelijk op de hoogte was van uw bekering, u het risico zou hebben genomen legaal met het vliegtuig te reizen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat jullie jullie paspoorten niet kunnen neerleggen. Deze zouden jullie in Duitsland verloren zijn (CGVS I E. (...), p. 16; CGVS II E. (...), p. 11; CGVS II D. (...), p. 5). Het is in dit verband bedenkelijk dat jullie wel nog in het bezit zijn van jullie originele shenasnamehs en u ook nog in het bezit bent van uw originele mellikaart, die jullie ook zelf uit Iran meenamen (CGVS I E. (...) p. 14; CGVS I D. (...), p. 12). Daarnaast leggen jullie geen enkel begin van bewijs neer van het verlies van jullie paspoorten, zoals bijvoorbeeld een aangifte bij de politie. Voorgaande doet dan ook het vermoeden rijzen dat jullie jullie paspoorten achterhouden omdat er informatie in terug te vinden is die niet overeenstemt met jullie verklaringen of om andere redenen. Bovendien is het opmerkelijk dat uw paspoort, blijkens de in uw administratief dossier aanwezige informatie aangaande uw visumaanvraag, werd uitgereikt op 30 november 2017, i.e. kort voor de start van uw asielrelaas aangaande uw bekering en vluchtaanleiding. U stelde dat u zelf niet dat paspoort aanvroeg, maar dat uw echtgenoot dit regelde (CGVS II E. (...), p. 11). Uw echtgenoot verklaarde eveneens dat hij bij het laten verlengen van zijn eigen paspoort ook meteen een paspoort voor u aanvroeg, en dit alles met het oog op een eventuele vakantie naar Turkije (CGVS II D. (...), p. 5). Echter biedt deze uitleg geen verklaring voor de vaststelling dat uw paspoort al op 30 november 2017 werd uitgereikt en dat van uw echtgenoot pas op 5 februari 2018, wat het vermoeden voedt dat er bij het aanvragen van jullie paspoorten in die periode andere omstandigheden gemoeid waren.

Ook aan uw verklaringen over de gesprekken die u met uw zus had over het verkrijgen van een Bijbel kan geen enkel geloof gehecht worden. Zo verklaarde u geen bestand van de Bijbel door te willen sturen naar uw zus omdat uw vader dit misschien te weten zou komen en dat er dan problemen zouden kunnen ontstaan. U zou dan wel uw zus aanzetten om dit op eigen houtje te downloaden nadat u en S. (...) hierover gesproken hadden (CGVS II E. (...), p. 12). Geconfronteerd met het feit dat dit ook sporen kan achterlaten en haar in gevaar kan brengen, verklaarde u dat u haar duidelijke aanwijzingen gegeven had en dat u niet wou dat er iets bij haar terecht zou komen via u omdat uw vader daar zeer gevoelig aan is. Bovendien wou uw zus een fysieke Bijbel, iets wat nog meer risico's zou inhouden (CGVS II E. (...), p. 32). Dat u gedetailleerde aanwijzingen zou gegeven hebben over hoe uw zus iets moest downloaden verandert niets aan het feit dat zij dit nog steeds via u verkregen zou hebben en dat u haar daarmee enorm in gevaar bracht. Dat u uw zus – die nog steeds bij uw ouders inwoont - zo in gevaar zou brengen en haar extra stappen zou laten ondernemen die het risico op ontdekking nog vergroten is bijgevolg niet aannemelijk. Er werd u tevens gevraagd om de gesprekken die u met S. (...) had over dit onderwerp door te sturen (CGVS II E. (...), p. 12), wat u evenwel naliet te doen. Dat u deze berichten niet kon doorsturen versterkt enkel de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u nadien dan niet aan uw zus gevraagd zou hebben of ze de Bijbel uiteindelijk dan zelf gedownload zou hebben (CGVS II E. (...), p. 12).

Dat aan jullie bekering in Iran en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Duitsland en België, ter staving waarvan jullie meerdere kerkattesten en jullie jullie doopcificaten neerlegden. Gezien jullie kerkbezoek voortvloeit uit jullie bekering, daar waar deze bekering niet geloofwaardig is, kan er aan jullie beweegredenen om in Duitsland en België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat jullie in België verschillende christelijke bijeenkomsten bijgewoond hebben, maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Jullie kerkbezoek in Duitsland en België toont bijgevolg de oprechtheid van jullie bekering niet aan, aangezien duidelijk is dat deze beleving van jullie nieuwe geloofsovertuiging in Duitsland en België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door jullie neergelegde attesten en doopcificaten getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Jullie activiteiten op sociale media – jullie hebben een Facebook- en Instagramprofiel waarop jullie de christelijke boodschap overbrengen aan anderen (CGVS I D. (...), p. 9; CGVS II D. (...), p. 4; CGVS I E. (...), p. 10-11) – doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van jullie geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op jullie ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van jullie posts, blijkt uit niets dat het onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van jullie sociale media uit te wissen.

Betreffende de door jullie in Duitsland en België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U verklaarde dat de kans groot is dat Iraanse autoriteiten en uw vader op de hoogte zijn van uw sociale media, maar kan hiervoor geen concrete aanwijzingen geven. Er zouden enkel verdachte berichtjes zijn zoals iemand die wou weten hoe hij uw achternaam moest spellen (CGVS II E. (...), p. 9, 31). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw vader u niet volgt op sociale media en heeft u noch van hem noch van andere leden van uw familie negatieve berichten ontvangen omtrent uw activiteiten op sociale media (CGVS II E. (...), p. 8-9). Wat betreft de berichten van uw ex-man (CGVS I E. (...), p. 6; CGVS II E. (...), p. 4-5) en de persoon die vroeg hoe u uw achternaam moet schrijven (CGVS II E. (...), p. 9) kan nog vermeld worden dat dit berichten zijn waarvan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kunnen worden nagegaan. Daarenboven kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scène worden gezet of op verzoek worden gestuurd. Derhalve kan aan deze berichten niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Bovendien werd u gevraagd de berichten door te sturen waarin u gevraagd werd hoe men uw achternaam moest spellen (CGVS II E. (...), p. 9), wat u naliet te doen. Bijgevolg is er geen enkele aanwijzing dat de Iraanse autoriteiten of uw vader op de hoogte zijn van uw activiteiten in Duitsland of België.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat jullie er niet in slagen aannemelijk te maken dat jullie bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat jullie omwille van jullie opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zouden lopen bij terugkeer naar Iran.

Wat betreft de druk van uw vader om jullie zoon M. (...) in te schrijven op een shahedschool en het incident dat uw echtgenoot meemaakte waarbij hij toegenakeld werd door een onbekende, wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat deze druk en het incident op zich niet meteen ter discussie staan. Echter rijzen de nodige twijfels bij de geloofwaardigheid van de discussie die uw echtgenoot had met uw vader over de schoolgang van M. (...) en zijn vermoeden dat er een verband is tussen die discussie en het incident, dat – met opzet - veroorzaakt zou zijn door een collega van uw vader. Vooreerst is het niet aannemelijk dat uw echtgenoot u in Iran nooit iets gezegd zou hebben over de discussie met uw vader, ook niet nadat hij vermoedde dat er een verband was tussen de discussie en de aanval (CGVS II D. (...), p. 6), temeer u zelf al wist dat uw vader wilde dat jullie jullie zoon naar een shahedschool zouden sturen daar hij jullie een attest gaf waarmee jullie die inschrijving konden regelen en u daar, net als D. (...), niet mee akkoord ging (CGVS I E. (...), p. 13). Dat uw echtgenoot u in Iran niet inlichtte omdat u een zwaar leven achter de rug had en u alleen maar meer overstuur zou geraken (CGVS II D. (...), p. 6) is in het licht van het voorgaande maar weinig overtuigend. Voorts zou u volgens D. (...) pas hier in België voor het eerst op de hoogte gekomen zijn van de discussie die hij met uw vader had en het vermoeden dat

uw vader iets te maken had met de aanval op hem (CGVS II D. (...), p. 6-7). Uzelf kan zich niet meer herinneren of u reeds in Iran op de hoogte was van dit vermoeden van uw echtgenoot (CGVS II E. (...), p. 14), wat toch wel merkwaardig is. Het is eveneens merkwaardig dat u verklaarde het document met de foto van de dader van het incident nooit eerder gezien te hebben (CGVS II E. (...), p. 14), terwijl uw echtgenoot verklaarde de foto's van de dader hier in België aan u getoond te hebben (CGVS II D. (...), p. 7). Wat er ook van zij, uw echtgenoot is nadien nooit naar uw vader gestapt om verduidelijking te vragen. Hij deed dit niet omdat hij er het nut niet van inzag en dacht dat het enkel zou verergeren. Bijgevolg blijft het hoe dan ook enkel bij een vermoeden dat uw vader achter het incident zat (CGVS II D. (...), p. 7-8). Jullie kunnen bijgevolg niet aantonen dat de discussie aangaande de schoolgang van M. (...) voor dermate ernstige problemen gezorgd heeft waardoor u op heden een vrees zou moeten koesteren hieromtrent. Uit niets blijkt voorts dat het incident waarbij D. (...) betrokken was en waarvoor hij naar het gerecht moest gaan, meer dan een geïsoleerd, louter gemeenrechtelijk incident was. Bovendien kan uw echtgenoot geen aanwijzingen aanbrengen dat de rechtszaak nog gevolgen voor hem zou hebben: hij kreeg te horen dat hij moest wachten op een oproeping, maar ontving nooit zulk een document zolang hij nog in Iran was (CGVS I D. (...), p. 17). Verder brengt hij niets in verband hiermee aan.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen hebben jullie niet aannemelijk gemaakt op heden een vrees voor vervolging te moeten koesteren voor uw vader. Zo heeft u geen aantoonbare vrees omwille van de discussie die uw echtgenoot met uw vader had. Uw bekering is ongeloofwaardig geacht net als het feit dat uw vader hiervan op de hoogte gebracht is door uw ex-man. Er is geen enkele aanwijzing dat uw vader op heden op de hoogte is van uw christelijke activiteiten in Europa of dat in de toekomst zou zijn. U kunt de inhoud van uw sociale media immers verwijderen en het is niet onoverkomelijk om eenvoudigweg niets te zeggen over uw opportunistische activiteiten in Europa.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit, en schoolgang staan niet ter discussie, evenmin als de identiteit van M. (...), uw vorig huwelijk en het bestaan van uw zoon D. (...). Uit de foto's waarop naar uw zeggen uw neef zou staan kan op zich niet onomstotelijk worden vastgesteld dat de persoon in kwestie wel degelijk uw neef is. Hoe dan ook wordt het religieus-conservatieve karakter van uw familie, zoals ook blijkt uit het document om uw zoon in te kunnen schrijven in een shahedschool, niet meteen in twijfel getrokken. Ook de gezondheidsproblemen van M. (...), zoals aangetoond met enkele medische attesten en waarover uw echtgenoot verklaarde dat jullie zoon kampt met psychische problemen ten gevolge van jullie migratie (CGVS I D. (...), p. 15), staan niet ter discussie. Uit niets blijkt dat M. (...)s gezondheidstoestand evenwel een terugkeer naar Iran in de weg zou staan. Wat betreft de afprints van online gesprekken met S. (...), dient nog opgemerkt te worden dat hier uit niets blijkt dat u reeds in Iran met haar sprak. De overige stukken kwamen hierboven reeds aan bod."

Voor wat betreft uw vrees dat een eventuele veroordeling voor bekering nog zwaarder zal uitvallen voor u omdat u in het verleden al twee keer veroordeeld werd voor het consumeren van alcohol (CGVS I D. (...), p. 18) dient vooreerst herhaald te worden dat uw bekering ongeloofwaardig wordt geacht (cf. supra). Daarenboven staat de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent uw veroordelingen voor alcoholconsumptie op de helling (CGVS II D. (...), p. 8-9). Zo repte u op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts over één arrestatie en bijbehorende veroordeling, met name in 1378 (1999-2000), omdat u op straat liep met een vrouw met wie u niet gehuwd was (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 28 januari 2020, vragen 3.1 en 3.2). Nergens repte u met een woord over enige alcoholconsumptie als aanleiding voor wel twee veroordelingen. U vergoelijkte deze vaststelling door erop te wijzen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel gevraagd werd naar de keren dat u daadwerkelijk in een gevangenis zat, of dat u de vraag althans zo had begrepen (CGVS II D. (...), p. 14), wat maar moeilijk verenigbaar is met de formulering van de vraag op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij expliciet ook gepeild wordt naar kortere hechtenissen die niet noodzakelijk in een gevangenis plaatsvonden. Bovendien maakte u ook bij de vraag naar andere dan de reeds uiteengezette problemen met uw autoriteiten geen gewag van andere aanhoudingen of veroordelingen (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 28 januari 2020, vraag 3.7), ofschoon dit wel verwacht kan worden daar u uw eerdere veroordelingen als een verzwarende factor ziet bij een eventuele veroordeling voor de door u beweerde bekering.

Hoe dan ook, wat er ook van deze veroordelingen aan is, er zijn goede redenen om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Deze feiten deden zich geruime tijd voor u Iran besloot te verlaten voor en vormden naar uw eigen zeggen geen aanleiding voor u om Iran te verlaten. Integendeel, u zette telkens uw leven gewoon voort en u kon, hoewel u zich een jaar lang moest aanmelden bij de politie, uw eigen leven gewoon leiden (CGVS II D. (...), p. 9-10). U verklaarde bovendien dat u al 15 jaar gestopt bent met het drinken van alcohol (CGVS I D. (...), p. 18). Wat betreft de andere arrestaties voor uw vertrek uit Iran dient vastgesteld te worden dat u hiervoor nooit veroordeeld werd en dat u na uw laatste arrestatie in 1396 of 1397 (2017-2018 of 2018-2019) vrijgelaten werd nadat u iemand belde en er u verteld werd dat het om een misverstand ging (CGVS II D. (...), p. 9). Ook deze arrestaties waren voor u geen aanleiding om te vertrekken uit Iran.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming worden weerhouden.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en nationaliteit worden niet betwist. De documenten aangaande uw aanrijding en klacht staven dat er een incident plaatsvond, meer niet, zoals supra al beargumenteerd werd. Voor wat betreft uw mentale problemen dient nog aangestipt te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De overige stukken kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. De verzoekschriften

3.1. Verzoekende partijen hekelen in de voorliggende verzoekschriften vooreerst het feit dat er een ‘loutere volgbeslissing’ werd genomen ten aanzien van verzoeker. Volgens hen waren de ingeroepen feiten grotendeels ‘eigen’ en persoonlijk en moesten deze individueel en volledig worden onderzocht. Enkel en alleen hierom zou de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker volgens verzoekende partijen moeten worden vernietigd. Het gaat niet enkel om de bekering van verzoekster, maar ook om de bekering en vrees van verzoeker.

Verzoekende partijen merken voorafgaand tevens op dat bepaalde elementen niet zorgvuldig werden onderzocht.

Zij geven aan dat er wel bewijs werd voorgelegd van de ziekte van D., dat het bericht (waarin een onbekende vroeg hoe verzoeksters naam te spellen) weldegelijk werd doorgestuurd en dat het in het algemeen niet duidelijk is “*in welke mate de berichten van verzoeksters raadsman in overweging werden genomen, laat staan onderzocht werden, aangezien de bestreden beslissing geen enkele verwijzing hiernaar bevat*”.

Tevens stellen zij: “*Tenslotte is het ook betreurenswaardig dat in een dossier van dit inhoudelijk formaat geen update werd gevraagd en uiteindelijk, na herhaaldelijk aandringen van verzoeksters raadsman dan toch meer dan 8 maanden na het laatste gehoor een beslissing werd genomen...*”

Verzoekende partijen gaan voorts in op de motivering inzake de psychische problemen van verzoeker. In dit kader voeren zij aan:

“Verzoeker betwist deze interpretatie want zowel uit het attest als uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij last heeft van zijn geheugen en moeite heeft om dingen te situeren in de tijd; hiermee dient dus wel degelijk rekening te worden gehouden, en dit werd ook gevraagd.”

Verder gaan verzoekende partijen in op de overige motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen. Met betrekking tot de verwachtingen die hierin gesteld worden ten aanzien van bekeerlingen, doen zij gelden:

“Verzoekster kan het zeker eens zijn met de algemene overwegingen die hier worden geponeerd inzake de “verwachtingen” dat een asielzoeker één en ander op een gedetailleerde wijze kan uiteenzetten.

De bestreden beslissing sluit echter af met de overweging dat “de verklaringen over haar bekering in Iran ontoereikend zijn”- en dit lijkt dan de maatstaf te worden van het volledige onderzoek.

Inderdaad, ondertussen is verzoekster en haar gezin meer dan driejaren in Duitsland en België en neemt zij, met haar gezin actief deel aan de Kerkgemeenschap.

Zoals verzoeksters raadsman destijds al aanvoelde, werd het onderzoek naar de nood aan bescherming op de “verkeerde manier” gevoerd, met name met een focus die uitsluitend op het onderzoek van feiten in Iran gebaseerd werd, op de wijze van “een gerechtelijk onderzoek”, maar zonder aandacht voor de bekering zelf, de Bijbelkennis, en vooral de beleving van het geloof in gemeenschap, eerst in Duitsland en vervolgens in België.

Ook al stelde de protection officer formeel de vragen over het proces van bekering, kon hij nooit de diepgang bevatten van verzoeksters beweegredenen om zich te bekeren en van de voldoening die dit geloof en de geloofsgemeenschap waartoe zij thans behoort, haar heeft gegeven.

In het bijzonder wil verzoekster hier verwijzen naar haar gedetailleerde verklaringen inzake de redenen waarom zij zich interesseerde voor het christendom en zich bekeerde, of nog de persoonlijke betekenis

van de bekering, namelijk op p. 7-8 en 18 van haar gehoorverslag dd 1/12/2020 waar haar vragen daarover werden gesteld, én met name ook haar spontane verklaringen hieromtrent wanneer zij gevraagd wordt om te beginnen vertellen waarom zij Iran heeft verlaten, op pagina 16-17; deze verklaringen zijn meer dan gedetailleerd te noemen, en zeker overtuigend, en het is opmerkelijk dat deze verklaringen op dat moment klaarblijkelijk geen juist klankbord vonden, aangezien zij hiermee moest ophouden “maar ik ben nog niet uitgepraat”...

Hoe dan ook stellen dat verzoekster niet in staat is om gedetailleerde verklaringen af te leggen over haar beweegredenen en het proces, of wat dit betekent voor haar, staat haaks op de informatie in het administratief dossier.

Integendeel, wat wel blijkt uit het dossier is dat zij herhaaldelijk moest stoppen met haar verhaal te doen, omdat het volgens de PO niet terzake deed, en/of omdat ze geen tijd hadden...

In het algemeen betwist verzoekster deze reductie, alsook de ontoereikende redenen die daarvoor al worden aangehaald (zie hieronder). Het onderzoek van de nood aan internationale bescherming dient veel breder en grondiger te worden gevoerd.

Deze reductie heeft uiteraard verregaande gevolgen voor de beoordeling die de protection officer/ Commissaris-generaal in casu meent te kunnen maken.”

Betreffende de motieven op grond waarvan hun bekering ongeloofwaardig wordt bevonden, betogen verzoekende partijen verder:

“Zoals verzoekster al aangaf, focuste het onderzoek zich volledig op de feitelijke gebeurtenissen in Iran met betrekking tot haar bekerings(proces). Trouwens er wordt niet erkend dat dit “onderdeel” niet van belang zou zijn, integendeel, maar het moet thans ook wel in context van het grotere geheel worden geplaatst en beoordeeld.

De bestreden beslissing verliest uit het oog dat dit een zeer korte periode betreft, die in feite met het verloop van de tijd, niet meer opweegt tegen de periode die verzoekster thans in Duitsland en België heeft doorgebracht, maar die klaarblijkelijk helemaal niet meer in overweging wordt genomen bij het beoordelen van de initieel geponeerde vereisten “dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten.

Deze gebeurtenissen in Iran strekken zich slechts uit over enkele maanden en betreffen niet alleen feiten maar ook een proces/evolutie op een achtergrond van een volledig familie en sociaal leven/arbeid.

Deze gebeurtenissen lagen bovendien op het ogenblik van de gehoren reeds een drietal jaar in het verleden. Bovendien een verleden dat doorkruist wordt door een vluchtverhaal, dit is dus per definitie een verhaal van ontworteling en verlies van context en structuur.

In het kader van een bekeringsdossier, is het uiteraard één zaak om de feitelijke elementen van het vluchtverhaal te onderzoeken en te beoordelen, maar enerzijds mag men niet vereisen dat het geheugen van de verzoekers onfeilbaar is zodat een zekere marge noodzakelijkerwijze dient toegepast te worden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van deze feitelijke elementen en anderzijds moeten deze feitelijke elementen ook pertinent en doorslaggevend zijn. en dit niet enkel vanuit het subjectieve standpunt van de protection officer.

Het is daarom niet de bedoeling om te antwoorden op alle elementen die de bestreden beslissing in dit kader aanvoert, maar in het algemeen kan men verwijzen naar de gehoorverslagen waar steeds veel uitgebreider en met de nodige context kan begrepen worden hoe verzoekster op die vragen heeft geantwoord, dan wel uitgelegd heeft waarom ze het niet (meer) wist.

Zo heeft zij bvb duidelijk geantwoord op de vragen over de profielfoto en heeft zij daarover eerlijke antwoorden gegeven, zo heeft zij uitgelegd hoe de gesprekken met haar echtgenoot verliepen en dat hij hem wel snel vertelde over haar gesprekken met R. (...) en S. (...), maar daarom niet alles nog helemaal precies kon situeren. Ook tijdens het tweede gehoor vertelde verzoekster heel wat over haar bijeenkomsten met R. (...) en S. (...) (p20-23 gehoor dd 26/5/2021)

Dat zij zich vrij snel bekeerde en dit niet aannemelijk wordt bevonden, is een louter subjectieve beoordeling maar niets belet dat iemand zich zelfs bvb nav een mirakel of een bijzondere gebeurtenis “op slag” bekeerd... de voorbeelden bestaan in de geschiedenis, en in de Bijbel zelf. Trouwens, verzoekster gaf wel degelijk overtuigende redenen aan om te kunnen staven dat zij, vanuit haar persoonlijke geschiedenis en verlangen naar een liefdevolle God, vrij snel aansluiting vond bij de verhalen/ideeën die R. (...) en S. (...) aandroegen.

Dat verzoekster bovendien, ondanks haar streng religieuze achtergrond en opvoeding, toch behoorlijk eigengereid was en is, kan niet negatief of positief beoordeeld worden, aangezien het een element is van haar karakter.

Het is tenslotte ook opmerkelijk dat het onderzoek focust op de beweegredenen van andere gelovigen maar verzoekster mag toch niet geacht worden dergelijke vragen te hebben moeten stellen, wetende dat dit uiterst persoonlijke belevingen en belevenissen betreft; deze vereisten stellen, is niet toelaatbaar als eis voor geloofwaardigheid van het "eigen" verhaal. Trouwens een mirakel is wel degelijk een voldoende duidelijke reden voor een bekering. De technische snufjes ivm historiek op zoom zijn wellicht correct, maar verzoekster had geen eigen zoom account geopend in Iran, precies uit voorzichtigheid.

De bestreden beslissing gebruikt deze kennis als maatstaf voor de "interesse en toewijding tov de nieuwe godsdienst".

De objectief bewezen activiteiten ivm studie, deelname aan Kerkvieringen en actieve rol in de Kerkgemeenschap, worden niet besproken en kunnen blijkbaar niet voldoen aan deze definitie van "interesse en toewijding", alhoewel deze minstens persoonlijk zijn en verzoekster deze dan ook volledig had kunnen toelichten...

De verwijzingen naar de niet -overtuigende verklaringen van verzoeksters echtgenoot, inzake zijn interesse en bekering naar het christendom, zijn summier en oppervlakkig.

Zij gaan evenmin in enige zin in op de ware beweegredenen en mogelijke drijfveren om zo een levenskeuze te maken en focussen uitsluitend op zogenaamde problemen ivm maanden en data.

In dit opzicht kan worden aangestipt dat verzoeksters echtgenoot van bij het begin heeft aangegeven dat hij problemen heeft met data/tijden want dat hij door de jarenlange drank en drugsproblemen (geheugen) schade heeft opgelopen (gehoor dd 1/12/20, p. 13). Anderzijds kon ook hij wél duidelijke en overtuigende verklaringen afleggen over zijn jeugd/leven en de zoektocht naar zin(geving). Na zijn succesvolle periode bij de AA, kon hij bovendien, na een aanvankelijke korte aarzeling, snel aansluiting vinden bij de ideeën die verzoekster hem opnieuw onder de aandacht bracht, dit keer vanuit de hoek van het christendom. Hij lichtte al deze elementen grondig toe in zijn verklaringen (gehoorverslag dd 1/1/2/2021, p. 6-7-8)

Verzoekster gaf trouwens zelf ook aan dat zij behoorlijk in de war komt met de data en tijdsbepalingen, nu die gebeurtenissen al enige tijd in het verleden te situeren zijn, en zij bovendien gewend is geraakt aan de Europese kalender."

Aangaande het aan hen verweten gebrek aan bewijzen en de data in verband met de ziekte van D., doen verzoekende partijen voorts gelden:

"Verzoekster heeft per mail dd 7 juni 2021 de medische documenten doorgestuurd waar duidelijk opstaat dat Daniel lijdt aan een ernstige leverziekte (medische attesten en biologische gegevens) (3).

Met betrekking tot de datum gelden de reeds hierboven aangevoerde opmerkingen. Ook gaf verzoekster toelichting bij die periode en het proces van haar echtgenoot (p. 31 gehoor dd 26/5/2021) "ik wilde dat uitleggen maar er was geen tijd voor.... "

Inzake de motieven over het inlichten van D., geven verzoekende partijen aan:

"De bestreden beslissing acht zich goed geplaatst om allerlei verwijten te maken aan verzoekster maar daarmee schiet zij niets op bij het objectief aantonen dat deze gebeurtenissen niet geloofwaardig zouden zijn. Bovendien poneert zij de stellingen totaal ongenueanceerd : verzoekster stelde immers dat haar zoon aanwezig was maar niet dat ze hem speciaal geroepen zou hebben om deel te nemen; zij stelde ook dat haar kinderen graag naar verhaaltjes luisterden als het bedtijd was en dat zij dan ook verhalen over Jezus, en bvb zijn verrijzenis vertelde, "maar niet van uit een theologisch aspect" (p. 25-26 gehoor dd 26/5/2021) Tenslotte antwoordde verzoekster ook op de opmerkingen van de PO, maar kan zij niet instaan voor zijn "interpretatie"; bovendien zei ze in dat verband nog: "ik kan hier onmogelijk in drie zinnen op antwoorden..." (p. 26 gehoor dd 26/5/2021 voor verdere lectuur van de (laatste)paragraaf.)"

Omtrent de gesprekken met verzoeksters zus, stellen verzoekende partijen:

"Verzoekster heeft op al deze vragen geantwoord en kan niet instaan voor de subjectieve en negatieve interpretaties die hieraan worden gelinkt door de bestreden beslissing. Het is echter duidelijk dat zij geen andere personen dan haar zus in gevaar wou brengen door iemand fysiek naar het huis te sturen of anderszins sporen na te laten."

Verzoekende partijen vervolgen:

"Het is ronduit onaanvaardbaar om van een negatieve indicatie omwille van de twijfels omtrent de bekering in Iran te besluiten tot het voorhanden zijn, in casu, van louter opportunistische redenen van de beweerde voorgezette religieuze engagement in Duitsland en België- en het volledig negeren van deze feiten als mogelijke oorzaak van vervolging in geval van terugkeer naar Iran.

Van twijfels ivm de feiten omtrent de bekering in Iran wordt besloten tot bekering "tout court" als niet geloofwaardig.

Ten eerste is er klaarblijkelijk de doelbewuste intentie om het volledige dossier dat hieromtrent in feite werd neergelegd, volledig te minimaliseren. Verzoekers werden nauwelijks ondervraagd over de neergelegde documenten en de inhoud van hun activiteiten en "engagement".

De onder "feiten" vermelde reeks documenten, wordt niet meer onderzocht maar globaal van tafel geveegd als "louter opportunisme"; het gaat dan wel om een dossier, houdende :

(...)

Dat het om "beweerd" engagement gaat, is op zich gewoon fout, omdat het niet om een bewering gaat, maar omdat dit engagement gestaafd wordt door een dossier.

Hoogstens vermag de bestreden beslissing dit engagement een opportunistische beweegreden toe te dichten, -hetgeen zij maar al te gretig doet; niettemin is dit totaal niet overtuigend.

De bestreden beslissing meent immers wél te kunnen weten welke intenties en innerlijke beweegredenen verzoekers hebben om drie jaar lang op uiterst uitgesproken wijze actief te zijn, in de respectievelijke Kerkgemeenschappen, gelet op de veelvuldige adresveranderingen die zij tegelijk in die periode noodgedwongen ondergingen. Nooit is er een onderbreking of een verzwakking geweest en steeds hebben zij aansluiting gezocht en gevonden. Het is wel zeer verregaand om dit allebei uit opportunistische redenen te hebben voortgezet/vergehouden. Het is ook opmerkelijk dat zoveel "getuigen" dit nooit zouden opgemerkt hebben en zij integendeel steeds met zoveel enthousiasme verzoekster en haar echtgenoot hebben gesteund. Hun dossier is veelzeggend en uitzonderlijk in de zin dat het al een periode van 3 jaar beslaat, voordat de "controle" plaatsvindt.

Verzoekster werd nauwelijks gehoord omtrent haar engagement, dat van haar echtgenoot –en zoontje.

Ik voeg nog een recent attest bij van de Voorzitter van de Raad van Bestuur van de Evangelische Kerkgemeenschap van Eupen dd 26/2/2022. (4)

Ik voeg ook enkele foto's bij van de doopceremonie/ van zoom meetings vanuit de parochie/contacten met de echtgenote van de priester/ afbeelding op de gemeenschapsbrief "Die Brucke van februari 2022 (deze foto's zijn genomen, tijdens de doopceremonie/ in de zomer en met Kerstmis (verzoekster "speelde" Maria in de kribbe) (5 (reeks foto's)

Ik voeg ook de nieuwe getuigenissen bij van "vader" Darius Tomczak dd 20/2/2021, met eigen vertalingen (6 en 7)

(...)

Bijzonder cynisch en respectloos...

Verbijsterend als interpretatie van het recht op godsdienstvrijheid en vrije meningsuiting

Bovendien legde verzoekster al uit en blijkt uit de neergelegde stukken/screenshots dat heel wat mensen op de hoogte zijn en nog meer mensen dat kunnen zijn; zijzelf heeft al een heel hoog risicoprofiel op basis van haar familiale achtergrond, die hier totaal geminimaliseerd wordt, terwijl deze elders niet wordt betwist, met het oog op een mogelijk risico op vervolging.

Haar man heeft trouwens al een risicoprofiel omwille van zijn vroegere veroordelingen.

Zij stuurde op 2 juni 2021 per mail het bericht door waarop "de onbekende persoon haar vroeg hoe haar naam te spellen" (8)"

Met betrekking tot de spanningen met verzoeksters vader, voeren verzoekende partijen verder aan:

"Ook met betrekking tot dit incident en de algemene spanningen tussen verzoeksters (familie) en haar vader wordt er heel kort door de bocht gegaan. Dit getuigt eerder van onkunde (in het beste geval) dan van objectief beoordelingsvermogen.

Het profiel van haar vader wordt niet betwist, noch het incident op zich. Toch merkt men ook hier weer een enorme reductie in de redenering en gegeven verklaringen worden niet aanvaard.

Verzoeksters echtgenoot zal nog trachten bewijzen van de zaak te bekomen, maar kan dit vooralsnog niet garanderen.

Hoe dan ook, deze redenen zijn ondergeschikt aan het "bekeringsmotief" dat veruit het hoofdmotief van de vraag tot internationale bescherming uitmaakt.

De familiale achtergrond en de spanningen met de familie van verzoekster maken de situatie er uiteraard nog gevaarlijker op."

Inzake de motivering die in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker is opgenomen inzake diens vroegere veroordelingen, doen verzoekende partijen gelden:

"Verzoeker kan alleen maar bevestiging vinden voor het feit dat de bestreden beslissing een standpunt ingenomen heeft, en kost wat kost, zonder enige graad van objectiviteit, alle mogelijke elementen in het voordeel van een mogelijke vrees voor vervolging ter zijde schuift.

Zij gaat hierbij uit van hetgeen eigenlijk nog niet is aangetoond, alhoewel dat precies het voorwerp uitmaakt van het onderzoek, namelijk de bekering en het engagement in Duitsland en België.

Ook al zouden er twijfels zijn mbt de feiten die zich in Iran hebben afgespeeld, hetgeen ten stelligste wordt betwist, dan nog dienen de andere objectieve elementen op een grondige manier te worden beoordeeld."

Betreffende de door verzoekster neergelegde documenten, geven verzoekende partijen aan:
“Verzoekster heeft immers een uitgebreid dossier neergelegd en vraagt dat dit op zijn werkelijke waarde zou beoordeeld worden met betrekking tot het ondersteunen van haar geloofwaardigheid als bekeerde christen en de vrees die zij daarom terecht koestert in geval van terugkeer naar Iran.”

Aangaande de door verzoeker neergelegde documenten, voeren verzoekende partijen aan:
“Dit is alweer een bevestiging dat de bestreden beslissing geen enkele opening wil (toe)laten om haar standpunt open te trekken naar een ruimere context, noch enig begrip kan of wil opbrengen voor de levenshouding en levensvisie van verzoeker(s), die niettemin in staat zijn gebleken om een overtuigend getuigenis te leveren van hun beweegredenen, hun proces, en de authentieke en actieve beleving van hun nieuw geloof.”

Daarnaast leggen verzoekende partijen een afdruk van een foto neer van een tatoeage van een kruis die verzoeker op zijn arm draagt en herhalen zij dat het onderzoek met betrekking tot de bekering van verzoeker en een mogelijk risico bij een terugkeer naar Iran onvoldoende is.

3.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande om hen de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of, in ondergeschikte orde, om *“het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de nieuwe stukken en de bijkomende verklaringen”*.

3.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij de voorliggende verzoekschriften:

- “3. Mail met medische stukken D. (...) dd 7/6/2021*
- 4. Brief voorzitter Raad van Bestuur Kerkgemeenschap dd 26/2/2022*
- 5. Reeks foto's binnen de Kerkgemeenschap*
- 6. En 7 getuigenissen van de “Pfarrer” dd 20/2/2022*
- 8. Mail dd 2 juni 2021*
- 9. Beroepsverzoekschrift echtgenoot*
- 10. mail dd 4/7/2021*
- (...)*
- 3. Verzoekschrift echtgenote S.E. (...)*
- 4. Foto tatouage op arm van VZ”.*

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer waarvan enkele reeds eerder op 21 augustus 2022 eveneens bij aanvullende nota aan de Raad werden overgemaakt. Het betreffen tal van steunbetuiging vanuit de protestantse kerkgemeenschap waaronder een verklaring dat verzoekende partijen in de Friedenskirche te Eupen op 20 september 2020 hun huwelijk kerkelijk bevestigden en een verklaring dat hun zoon M. (geboren 17 oktober 2009) reeds een jaar vormsellenen volgt en gewaardeerd wordt door de andere vormselstudenten.

4.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift meermaals trachten te laten uitschijnen dat verweerder onvoldoende objectief was, hun verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke wijze zou hebben behandeld, enkel naar elementen in hun nadeel zou hebben gespeurd en kost wat kost wilde overgaan tot een weigering, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen nalaten om deze – nochtans ernstige – aantijgingen te onderbouwen. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.2. Uit een lezing van de voorliggende verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen meermaals trachten te laten uitschijnen in de verzoekschriften, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissingen op te nemen.

5.3. Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht trachten te laten uitschijnen dat verweerder in hoofde van verzoeker een 'loutere volgbeslissing' zou hebben genomen en zulks, omdat ook verzoeker aanhaalde te zijn bekeerd, niet vermocht te doen.

Vooreerst gaan zij met dit betoog kennelijk voorbij aan het gegeven dat er in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker weldegelijk eigen motieven zijn opgenomen, en dit voor wat betreft zowel zijn aangevoerde (grotere) vrees ten gevolge van zijn verleden als de door hem neergelegde documenten.

Verder kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd in hun betoog dat er in het onderdeel betreffende verzoekers asielrelaas, bekering en religieuze activiteiten niet mocht worden verwezen naar en geciteerd uit de beslissing ten aanzien van verzoekster. Uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt immers dat in de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster de voorgehouden bekering, religieuze activiteiten en problemen van zowel verzoekster als verzoeker werden onderzocht en beoordeeld. Daarenboven werd dit onderzoek gevoerd op grond van en werd deze beoordeling daarbij gesteund op de verklaringen van zowel verzoekster als verzoeker. Dient tevens te worden opgemerkt dat het asielrelaas dat en de bekeringen en religieuze activiteiten die verzoekende partijen aanvoeren, dit in tegenstelling met wat zij trachten voor te houden, zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit de niet-betwiste feitenrelazen in de bestreden beslissingen en de inhoud van de voorliggende verzoekschriften, weldegelijk grotendeels door hen tezamen en op gemeenschappelijke wijze zouden zijn beleefd. Verzoeker zou zich daarbij bovendien hebben bekeerd in navolging en door toedoen van verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, vermocht verweerder in de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker en voor wat betreft diens aangevoerde asielrelaas, bekering en religieuze activiteiten weldegelijk op dienstige wijze te verwijzen naar en te citeren uit de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster.

5.4. In zoverre verzoekende partijen benadrukken dat een aantal e-mails van hun advocaat niet in overweging werden genomen en niet worden besproken in de bestreden beslissingen, kan de Raad niet anders dan samen met verweerder vaststellen dat deze e-mails niet in het administratief dossier werden opgenomen en bijgevolg inderdaad niet door verweerder werden besproken.

Om hieraan te verhelpen worden de betreffende e-mails en stukken, die door verzoekende partijen andermaal worden aangevoerd en die bij de verzoekschriften worden gevoegd, in hetgeen volgt in rekening gebracht en besproken.

5.5. Waar verzoekende partijen aanstippen dat het *"betreurenswaardig"* is dat er *"geen update werd gevraagd"* en dat er uiteindelijk *"dan toch meer dan 8 maanden na het laatste gehoor een beslissing werd genomen"*, dient verder te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien en door verzoekende partijen op generlei wijze wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt dat of op welke wijze zij hierdoor concreet in hun rechten zouden zijn geschaad.

Verzoekende partijen laten immers na te preciseren waarover verweerder dan wel een update had moeten vragen. Evenmin tonen zij aan dat zij zelf verhinderd werden of waren om de nodige bijkomende informatie aan verweerder over te maken. Daarenboven duiden zij op generlei wijze welke informatie zij dan wel nog hadden kunnen of willen toevoegen ten overstaan van verweerder. Evenmin maken zij concreet aannemelijk dat of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling en de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen de mogelijkheid hadden om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige bijkomende informatie en nuttige stukken bij te brengen, alsmede dat zij deze mogelijkheid hebben benut.

Verzoekende partijen tonen verder niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat hun verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kunnen immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas en hun verzoek om internationale bescherming. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

5.6. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen inzake verzoeker met recht gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit het door u neergelegde attest van psycholoog E.M. (...) d.d. 27 november 2020 blijkt dat u met een depressie kampt en een licht zelfmoordrisico heeft. Noch u, noch uw advocaat trachten evenwel aan te tonen dat deze aandoening uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zou beïnvloeden. Hieruit kan aldus niet worden afgeleid dat uw mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat bent om de motieven van uw verzoek toe te lichten in een persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om de voormelde motieven te ontcrachten. Geheel ten onrechte trachten zij immers te laten uitschijnen dat verzoeker ten gevolge geheugenproblemen en/of andere psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming op een normale wijze te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit het door verzoeker neergelegde psychologische attest blijkt namelijk vooreerst in het geheel niet dat verzoekers psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Dient immers te worden vastgesteld uit dit attest geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker zou kampen met dermate ernstige psychische problemen dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de opsteller van dit attest geen psychiater is, doch een psycholoog. In dit attest wordt bovendien enkel op bijzonder algemene en vage wijze aangegeven dat verzoeker zou kampen met een depressie en een licht risico op suicide vertoont. Daarnaast worden hierin eenvoudigweg een aantal symptomen opgesomd. In tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden, wordt er daarbij nergens melding gemaakt van geheugenproblemen in hoofde van verzoeker. Wel wordt er gewag gemaakt van droefheid, het verlies van interesse, slaapproblemen, moeilijkheden op het vlak van concentratie en beslissingen nemen, vermoeidheid en een gebrek aan energie. Daarbij lijkt dit attest echter louter te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van verzoeker tijdens zijn gesprekken met de psycholoog in kwestie en tijdens het MINI Internationaal Neuro psychiatrisch interview dat deze psycholoog afnam van verzoeker. Voor het overige blijkt niet dat deze verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoeker werd onderworpen aan enig bijkomend en diepgaand medisch of neuropsychologisch onderzoek. Hoe dan ook spreekt het neergelegde attest zich niet uit over de precieze

aard en ernst van de verschillende klachten en symptomen zoals aangegeven door verzoeker en/of de mogelijke invloed en impact van deze klachten en symptomen op verzoekers algemene en dagdagelijkse functioneren. Bovendien wordt er nergens in dit stuk enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die zij zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens in dit wordt aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverklaarde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekende partijen zelf laten daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere, concrete en gefundeerde duiding te verstrekken. Zij vergenoegen zich er namelijk toe boudweg en op algemene wijze te beweren dat zowel uit het voormelde attest als verzoekers verklaringen zou blijken dat verzoeker last heeft van zijn geheugen en moeite heeft om dingen te situeren in de tijd. Zij tonen daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze verzoekers voormelde, beweerde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

Verzoeker zelf gaf bij de aanvang van zijn procedure in dit kader bovendien uitdrukkelijk aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ verzoeker). Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt bovendien dat het gehoor bij de DVZ en het onderhoud bij het CGVS op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze verklaring, vragenlijst en notities blijkt dat verzoeker tijdens zijn respectieve gesprekken bij de voormelde instanties in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de voormelde stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ en nu noch verzoeker, noch diens advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er ten aanzien van verzoeker bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet *in concreto* hoe zulks op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming en/of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

In zoverre verzoekende partijen zouden trachten te laten uitschijnen dat het voormelde psychologische attest zou volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werden geïnterviewd en vervolgd, dient verder te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat hun verklaringen zouden berusten op de waarheid. Nog daargelaten de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de inhoud van het neergelegde attest, dient immers te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent de voormelde, door verzoekende partijen aangevoerde psychische problemen in hoofde van verzoeker, net als inzake de medische problemen van hun zoon D. dewelke zij staven aan de hand van de stukken bij de verzoekschriften, nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen geheel niet aannemelijk maken dat deze medische problemen in hunner hoofde en/of in hoofde van hun zoon vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin

tonen verzoekende partijen middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

5.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.8. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom, omdat er spanningen waren met de vader van verzoekster en omdat verzoeker een verleden als alcohol- en druggebruiker heeft.

Van verzoekende partijen kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd en die beweren omwille van deze bekering problemen te hebben gekend en te worden geïsoleerd, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, wat hen ertoe bracht zich af te wenden van de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van hun bekering en van hun nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Tevens kan van hen worden verwacht dat zij, gelet op de aangevoerde bekering, activiteiten, problemen en vrees, gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van hun algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, voor zover van toepassing, van hun kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer daar zij afkomstig zijn uit een land waar de bekering tot een andere dan de in dit land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar zijn en ingrijpende en verstreckende gevolgen met zich kunnen brengen.

Dat er sedert de voorgehouden bekering van verzoekende partijen, sedert de aangevoerde feiten en sedert het moment waarop verzoekende partijen hun land van herkomst hebben verlaten reeds enige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er niet aan in de weg dat van hen mag worden verwacht dat zij over hun beweerde bekering en activiteiten en de hieruit voorgesproten problemen en vrees op een spontane, doorleefde, oprechte, correcte, coherente, duidelijk en precieze wijze kunnen verhalen, zeker voor wat betreft die elementen die cruciaal waren voor hun bekering, hun activiteiten en de gebeurtenissen die de essentie uitmaken van hun relaas. Ook het gegeven dat zij reeds enkele tijd in Europa vertoeven en daardoor enigszins vertrouwd zouden zijn met de Europese kalender, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk. Wanneer zij hun beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen zouden hebben beleefd, leefden zij immers nog in Iran en volgens de Iraanse kalender. Bovendien zijn zij met deze kalender opgegroeid en zijn zij hiermee reeds hun hele leven vertrouwd. De door verzoekende partijen aangehaalde bekering, activiteiten en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift, zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten en te situeren in de tijd.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen inzake de voorgehouden bekering van verzoekende partijen vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo is het niet overtuigend dat u zich niet meer kunt herinneren wat voor kruis u juist zag – één zonder of met Jezus eraan - op de nieuwe profielfoto van R. (...)’s Telegramaccount (CGVS I E. (...), p. 7, 18; CGVS II E. (...), p. 18) omdat het zien van deze afbeelding net de exacte aanleiding voor u was om met R. (...) over het christendom te beginnen te spreken en dit de start van uw interesse in het christendom betekende (CGVS I E. (...), p. 7; CGVS II E. (...), p. 19). De impact van deze afbeelding op uw geloofsbeleving en bekeringsproces is aldus aanzienlijk en er kan dan ook verwacht worden dat u deze nog steeds correct kan beschrijven.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt: *“Ook kan u zich niet meer herinneren of u uw echtgenoot verteld heeft dat u het verlossingsgebed ontving (CGVS II E. (...), p. 21), wat gelet op de impact ervan op uw leven wederom merkwaardig is.”*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd overeind.

Overigens kan in het kader van het voorgaande eveneens worden opgemerkt dat verzoekster, hoewel zulks in dit kader en gelet op de bepalende aard van deze gebeurtenis weldegelijk van haar mocht worden verwacht, niet bij machte bleek om exact aan te geven wanneer het verlossingsgebed precies voor haar zou zijn uitgesproken. Zij kwam in dit kader niet verder dan aan te geven dat zij enkel wist dat dit nog voor haar verjaardag was, dat dit *“misschien twee of drie weken na Kerstmis”* was, dat het *“in die periode”* was en dat zij de exacte datum niet meer wist. Ook blijkens de opmerkingen bij de notities van het tweede persoonlijk onderhoud, die bij het verzoekschrift worden gevoegd, kwam verzoekster niet verder dan aan te geven dat dit zou hebben plaatsgevonden *“Na Jesus-verjaardag en voor mijn eigen verjaardag”*. Evenmin kon verzoekster vervolgens aangeven hoeveel dagen na dit verlossingsgebed zij van R. een bijbel zou hebben gekregen (administratief dossier, notities van verzoeksters tweede persoonlijk onderhoud, p.20-21).

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Voorts is het weinig geloofwaardig dat u vanaf het begin dat u met R. (...) en S. (...) sprak direct alles vertelde aan uw echtgenoot over uw gesprekken over het christendom en dat hij op de hoogte was van uw activiteiten met R. (...) en de anderen (CGVS I E. (...), p. 10; CGVS II E. (...), p. 16, 21 en 30; CGVS I D. (...), p. 8), maar dat uw echtgenoot de naam van R. (...) niet kent, niet weet waarom u met haar over het christendom begon te praten, niet verder raakt dan te stellen dat het in de winter was wanneer hem gevraagd werd wanneer het verlossingsgebed aan u voorgelezen werd en niet weet hoeveel tijd er tussen het eerste gesprek over het christendom en uw verlossingsgebed zat (CGVS II D. (...), p. 10). Ofschoon hij aanvankelijk geen oren had naar wat u zei, veranderde hij geleidelijk aan toch van gedachten en luisterde hij naar u (CGVS I E. (...), p. 10), wat ertoe noopt te concluderen dat hij toch wel enige minimale kennis van uw weg naar het christendom zou mogen bezitten.”

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers vermeende geheugenproblemen en psychische problemen, voeren verzoekende partijen ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind. Deze motieven klemmen bovendien nog des te meer daar, gezien verzoekende partijen hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, gezien zij beide zouden zijn bekeerd tot het christendom en gezien verzoekster daarbij een cruciale rol zou hebben gespeeld in de introductie en bekering tot het christendom van verzoeker, redelijkerwijze van verzoekende partijen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven en hun beider bekering; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas en hun bekeringsproces. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven, dit relaas en hun beweerde bekeringen beide op een spontane, doorleefde, gedetailleerde, duidelijke, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Vervolgens is het niet aannemelijk dat u zich reeds een tweetal maanden na uw eerste gesprek met R. (...) over het christendom bekeerde (CGVS I E. (...), p. 7; CGVS II E. (...), p. 19-20) zonder enig onderzoek te doen naar het christendom, met uitzondering van de gesprekken die u en R. (...) hadden (CGVS II E. (...), p. 23). Dat u zich in een dermate snel tempo heeft bekeerd tot een andere godsdienst roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. U had bovendien een afkeer voor de islam ontwikkeld sinds u negen jaar oud was omwille van de verplichtingen die deze religie met zich meebracht. U geloofde niet in de steunpilaren van de islam, de gehele basis van deze religie was onaanvaardbaar voor u (CGVS I E.

(...), p. 7-8 en 10). *Dat u zich, gelet op dergelijke afkeer die u al bijna uw hele leven voor de islam had, op zo een korte tijd zou bekeren tot een andere religie is bijgevolg niet aannemelijk.*”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat verzoekster vrij snel aansluiting vond bij de ideeën van R. en S., kan namelijk niet verklaren waarom zij zich dermate snel en klaarblijkelijk zonder zich verder in het christendom te verdiepen zou hebben bekeerd tot het christendom. Zoals verweerder met reden opmerkt in de bestreden beslissingen, betreft een bekering, zeker in de Iraanse context, een bijzonder ingrijpende en bepalende levenskeuze en kan worden verwacht dat aan beslissing om zich te bekeren de nodige studie, introspectie en (zelf)reflectie aan voorafgaat. Dat verzoekster zich louter op grond van een aantal gesprekken met R., in slechts twee maanden en zonder zelf enig bijkomend onderzoek te doen naar het christendom zou hebben bekeerd, is niet geloofwaardig.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Gevraagd of u ooit stilgestaan had bij de gevolgen die een bekering voor u kon hebben, gelet op uw zeer religieuze familie, kwam u niet verder dan te zeggen dat u niet gedwongen kon worden een religie te volgen waarin u niet geloofde, dat u geen connectie had met de God van de islam maar wel met die van het christendom (CGVS II E. (...), p. 21). Deze uitleg kan echter niet verklaren waarom u dergelijk risico zou willen lopen of waarom u uiteindelijk voor het christendom gekozen hebt.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Ook indien verzoekster een “eigengereid” karakter had, kon namelijk worden verwacht dat zij toch enigszins zou hebben stilgestaan bij de eventuele gevolgen van en risico’s verbonden aan haar bekering alvorens te beslissen zich te bekeren tot het christendom. Uit haar voormelde gezegden kan echter worden afgeleid dat zij zulks in het geheel niet deed.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Voorts kan van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. U heeft een opvallend gebrekkige kennis over de personen die u introduceerden tot het christendom. Zo zou R. (...) u in Iran geïntroduceerd hebben tot het christendom en was zij het die u overtuigde zich te bekeren (CGVS I E. (...), p. 7 en 18-19; CGVS II E. (...), p. 19). U weet echter niet wanneer zij zich bekeerd heeft tot het christendom, hoeveel tijd er tussen haar initiële aantrekkingskracht en haar uiteindelijke bekering zat, hoe zij onderzoek deed naar het christendom, hoe haar bekering er aan toe ging, of hoe zij wist hoe ze een verlossingsgebed moest uitvoeren (CGVS II E. (...), p. 16-17). Het enige wat u weet te zeggen over de bekering van R. (...) is dat zij overtuigd werd door het mirakel dat zij zag, namelijk haar zus die weer kon spreken nadat haar Armeense huisbaas enkele keren voor haar gebeden had nadat zij hersenschade had opgelopen bij een auto-ongeluk (CGVS II E. (...), p. 16-17). Verder kon u hier niets over vertellen.

(...)

Gelet op het feit dat u nog steeds contact onderhoudt met R. (...) werd u gevraagd om aan te tonen dat zij wel degelijk bestaat en dat zij tot het christendom bekeerd is. U liet evenwel na dit te doen, ofschoon u ermee akkoord ging het nodige te bewijzen (CGVS II E. (...), p. 25). Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw bekering nog verder.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Gelet op de cruciale rol die R. zou hebben gespeeld in de kennismaking met en introductie tot het christendom van verzoekster en in haar verdere bekeringsproces, was het, in tegenstelling met wat verzoekende partijen boudweg ontkennen, geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster (veel) meer gedegen informatie zou kunnen verstrekken over de bekering en het bekeringsproces van R. Dat deze bekering niet terdege ter sprake zou zijn gekomen in de context zoals geschetst door verzoekster en wanneer R. haar sprak over het christendom en overtuigde toe te treden tot deze religie, is namelijk hoegenaamd niet geloofwaardig.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Hoewel u op heden nog contact heeft met R. (...) (CGVS II E. (...), p. 16) weet u niet of zij nog steeds christelijke bijeenkomsten houdt met Z. (...) en M. (...) (CGVS II E. (...), p. 24). Er kan nochtans verwacht worden dat u dit weet. Zij introduceerde u immers tot het christendom en u heeft verschillende keren christelijke bijeenkomsten bijgewoond met haar.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze volledig onverlet laten, onverminderd gehandhaafd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Ook uw uitleg waarom u niet via Zoom deelneemt aan de bijeenkomsten in Iran zoals S. (...) dat voordien deed, kan niet overtuigen. Het is daarbij uiterst merkwaardig dat u eerst zegt dat S. (...) het niet nodig

vond dat u daaraan deelneemt omdat u hier voldoende toegang heeft om het christendom te beleven, en dan daarna zegt dat S. (...) ook zei dat u uw kennis kon delen met anderen (CGVS II E. (...), p. 24-25). In het licht van uw voorgaande verklaringen is het dan ook niet geloofwaardig dat u niet zou deelgenomen hebben aan de bijeenkomsten in Iran met R. (...) via Zoom zoals S. (...) dat eerder gedaan had. Gelet op uw contact met R. (...) en uw grotere toegang tot het christendom had u op zeer eenvoudige manier R. (...) kunnen bijstaan in haar geloof, quod non.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij benadrukken dat verzoekster in Iran uit voorzichtigheid geen Zoom-account geopend had, dient immers te worden vastgesteld dat zij hiermee op generlei wijze kunnen verklaren waarom verzoekster naliet zulks te doen in België en hiervoor geen overtuigende uitleg kon verstrekken.

Verder wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Daarnaast weet u ook niet hoe R. (...) en S. (...) elkaar leerden kennen (CGVS II E. (...), p. 17). Evenmin weet u hoe, wanneer of waarom S. (...) christen geworden is en kan u ook niet met zekerheid zeggen waarom zij naar Turkije getrokken is. U vermoedt enkel dat dit is om nieuwe bekeerlingen te onderwijzen (CGVS II E. (...), p. 23). Dit is niet geloofwaardig aangezien S. (...) degene was die u onderrichtte in het christendom (CGVS I E. (...), p. 17 en 19; CGVS II E. (...), p. 23-24) en bijgevolg verwacht kan worden dat u iets weet te zeggen over hoe en waarom zij bekeerd is.

(...)

Ook wat betreft Z. (...) en M. (...), nochtans de personen met wie u christelijke bijeenkomsten had, weet u niet te zeggen wanneer of waarom zij bekeerd zijn tot het christendom (CGVS II E. (...), p. 21).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Gelet op de belangrijke rol die R., S., Z. en M. zouden hebben gespeeld in het bekeringsproces van verzoekster, kon worden verwacht dat verzoekster zou kunnen aangeven hoe R. en S. elkaar leerden kennen, wanneer en waarom S. christen werd, waarom S. naar Turkije ging en wanneer en waarom Z. en M. zich bekeerde tot het christendom. Dat verzoekster over al deze elementen onwetend bleek, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan haar vermeende bekering.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen voorts geheel ongemoeid waar gesteld wordt:

“Het is tevens opmerkelijk dat, hoewel u verklaarde dat u in Iran een fysieke bijbel in uw bezit had (CGVS II E. (...), p. 20), D. (...) deze nooit gezien heeft (CGVS II D. (...), p. 11 en 14). Hij legde overigens inconsistente verklaringen af over het feit of u al dan niet een fysieke bijbel bezat: waar hij aanvankelijk zei niet te weten of u een fysieke bijbel had (CGVS II D. (...), p. 11), gaf hij even later aan dat u er toch één had (CGVS II D. (...), p. 14). Het is ook vreemd dat u, indien u thuis een bijbel had liggen, aan uw echtgenoot zou zeggen dat hij de bijbel op uw eigen gsm moest raadplegen terwijl hij gemakkelijk in het fysieke exemplaar had kunnen lezen (CGVS II D. (...), p. 11 en 14).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel niet aanvechten of betwisten, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Bovendien zijn jullie verklaringen over de interesse in het christendom en de uiteindelijke bekering van uw echtgenoot niet overtuigend. U verklaarde dat hij in de twaalfde maand van de Perzische kalender ('esfand', i.e. februari/maart 2018), met vragen naar u kwam en u hem aan het eind van de twaalfde maand (maart 2018) het telefoonnummer van broeder Jozef doorgaf (CGVS II E. (...), p. 30). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde in de tiende maand ('dey', i.e. december 2017-januari 2018) of de elfde maand ('bahman', i. e. januari-februari 2018) het nummer van Jozef ontvangen te hebben (CGVS II D. (...), p. 10).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers vermeende geheugenproblemen, niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen geheel terecht gesteld:

“Het is ook volstrekt ongeloofwaardig dat u niet zou weten wanneer uw echtgenoot zijn aankondiging heeft gedaan dat hij christen was, enkel en alleen omdat hij deze aankondiging niet naar u deed (CGVS II E. (...), p. 30-31). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat dit een gevoelig onderwerp is omdat dit gelinkt is aan de AA (Anonieme Alcoholisten) en dat u hem daarom niets gevraagd heeft (CGVS II E. (...), p. 31). Dit kan niet overtuigen aangezien u steeds met hem over het christendom sprak en hem hiertoe introduceerde.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen, dit mede gelet op hetgeen voorafgaat, op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Bovendien is uw echtgenoot ook tegenstrijdig over wanneer hij precies de aankondiging deed dat hij christen werd. Zo zei hij tijdens zijn eerste onderhoud op het Commissariaatgeneraal dat dit tijdens de tweede maand (‘ordibehesht’) van 1397 (april/mei 2018) was (CGVS I D. (...), p. 6), maar zei hij tijdens zijn tweede onderhoud dat dit aan het einde van de elfde (‘bahman’) of begin van de twaalfde maand (‘esfand’) van 1396 was (februari 2018) (CGVS II D. (...), p. 11). Hiermee geconfronteerd rechtvaardigde hij dit door te stellen dat hij de keer daarvoor ook had gezegd dat dit rond de Nieuwjaarsperiode viel (Nowruz, het Iraans nieuwjaar viel in 2018 op 20 maart) en dat ordibehesht (i.e. de tweede maand, wat overeenkomt met april/mei) in die periode is (CGVS II D. (...), p. 14). Deze verklaring is echter tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring dat zijn aankondiging vlak voor de jaarwisseling was (CGVS II D. (...), p. 10). Bovendien zit er een verschil van twee à drie maanden tussen zijn verklaringen, wat bezwaarlijk dezelfde periode genoemd kan worden. Hoe dan ook kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw echtgenoot een gebeurtenis met dergelijke impact op zijn en jullie leven accurater en eenduidig kan situeren in de tijd.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat verzoeker, zoals beweerd wordt in de opmerkingen bij de notities, op een bepaald moment zou hebben begrepen dat er werd gevraagd naar het ogenblik waarop hij Y. leerde kennen, ontbeert iedere ernst. Hij gaf op dit ogenblik namelijk zelf in duidelijk en niet mis te verstane bewoordingen aan: *“Het was vlak voor de jaarwisseling dat ik uiting gaf aan mijn geloof tegenover broeder Jozef. Als ik het goed herinner heeft hij de verlossingsgebed gedaan de dag nadien”* (administratief dossier, notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, p.10). Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekende partijen in Iran. Derhalve wordt in de bestreden beslissingen met recht geconcludeerd:

“Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen hebben noch u, noch uw echtgenoot aannemelijk gemaakt dat jullie zich in Iran bekeerd hebben tot het christendom. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die jullie naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft, met name dat uw vader die voor de autoriteiten werkzaam was via uw ex-man op de hoogte geraakte van uw bekering.”

Daarenboven wordt inzake de voorgehouden gebeurtenissen en problemen van verzoekende partijen ten gevolge van hun vermeende bekering in de bestreden beslissingen eveneens met reden aangegeven:

“Voorts situeerde u de laatste bijeenkomst, waarbij uw zoon D. (...) aanwezig was, aanvankelijk ‘in de zomer’, zonder een maand te kunnen specificeren, om ze vervolgens rond het einde van de derde maand (‘khordad’) - begin vierde maand (‘tir’) te situeren (CGVS I E. (...), p. 19; CGVS II E. (...), p. 25). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde tweemaal dat die laatste bijeenkomst midden derde maand (‘khordad’) plaatsvond, meer bepaald rond de herdenking van Khomeini’s dood (die plaatsvond op de 14de dag van de derde maand) (CGVS I D. (...), p. 19; CGVS II D. (...), p. 13). Daar het gaat om het incident dat de directe aanleiding voor jullie vlucht uit Iran vormde kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat jullie beiden deze gebeurtenis duidelijk en eensluidend kunnen weergeven, wat niet het geval is.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, geen dienstige argumenten aan.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Daarnaast verklaarde u dat uw eerste huwelijk stukliep nadat u de islamitische praxis niet langer volgde en dat uw ex-man u omwille hiervan mishandelde (CGVS I E. (...), p. 4 en 9). Uw ex-man is bovendien religieus en voedt uw zoon D. (...) vermoedelijk ook zo op (CGVS I E. (...), p. 9-10). D. (...) had volgens u een goede relatie met zijn vader en nam het u soms kwalijk dat u gescheiden bent en hem achtergelaten heeft (CGVS I E. (...), p. 5). U zei ook dat D. (...), net zoals alle kinderen, zonder daar verder bij na te denken, de neiging heeft om zaken die hij zag aan zijn ouders te vertellen (CGVS II E. (...), p. 28). Bovendien had uw ex-man na uw scheiding nog steeds contact met uw ouders (CGVS I E. (...), p. 5). In het licht van deze verklaringen is het dan ook absoluut niet geloofwaardig dat u regelmatig verhalen over Jezus aan D. (...) zou vertellen (CGVS II E. (...), p. 26) of dat u zonder reserves in het bijzijn van D. (...) christelijke gebeden voor hem zou opzeggen en over het christendom zou praten (CGVS II E. (...), p. 25-26). Het risico dat D. (...) hiervan iets aan uw ex-man zou vertellen en dat dit bij uw eigen vader terecht zou kunnen komen was immens. Hiermee geconfronteerd verklaarde u in die periode te doen wat u dacht

dat goed was en dat u als moeder enkel wou dat uw zoon geheeld zou worden (CGVS II E. (...), p. 31). Deze uitleg kan niet weerhouden worden. U had immers probleemloos voor uw zoon kunnen bidden zonder dat hij hierbij aanwezig hoefde te zijn waardoor u voornoemde risico's niet had gelopen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat, gelet op het uitdrukkelijke verbod op apostasie en de vervolging van bekeerlingen in Iran, uw houding in Iran na uw contact met het christendom, met name dat u in Iran openlijk en in het bijzijn van D. (...) over Jezus en het christendom sprak (CGVS II E. (...), p. 26), sowieso totaal onaannemelijk overkomt."

Verzoekende partijen slagen er geheel niet in om deze motieven te ontkrachten. Uit verzoeksters voormelde verklaringen blijkt, zoals ook wordt bevestigd in het verzoekschrift, duidelijk dat verzoekster zonder enige terughoudendheid verhalen over Jezus aan haar zoon zou hebben verteld en dat zij, dit bovendien in het gezelschap van twee christelijke vriendinnen, in het bijzijn van haar zoon christelijke gebeden voor hem zou hebben opgezegd, en dit terwijl zij duidelijk goed wist dat er een groot risico bestond dat haar zoon dit zou doorvertellen aan haar ex-man en dat dit nieuws via deze weg ook bij haar eigen ouders terecht zou komen. Dat verzoekster (en haar vriendinnen) op deze wijze en dermate roekeloos en ondoordacht zou(den) hebben gehandeld is gelet op verzoeksters voorgehouden familiale situatie en de Iraanse context zoals hierboven geschetst totaal onaannemelijk.

Het voorgaande klemt nog des te meer gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen inzake de reisweg en paspoorten van verzoekende partijen. Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen in dit kader volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Deze vaststelling wordt enkel nog versterkt door uw legale reisweg. Jullie vroegen met jullie eigen paspoorten een visum aan, en gebruikten deze paspoorten om met het vliegtuig naar België te reizen (CGVS I E. (...), p. 15). Bovendien verklaarde u veel zenuwen te hebben gehad toen u op de luchthaven was omdat uw vader die jarenlang voor de Sepah gewerkt had vrij spel had om achter u aan te gaan (CGVS II E. (...), p. 30). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat, indien uw vader daadwerkelijk op de hoogte was van uw bekering, u het risico zou hebben genomen legaal met het vliegtuig te reizen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat jullie jullie paspoorten niet kunnen neerleggen. Deze zouden jullie in Duitsland verloren zijn (CGVS I E. (...), p. 16; CGVS II E. (...), p. 11; CGVS II D. (...), p. 5). Het is in dit verband bedenkelijk dat jullie wel nog in het bezit zijn van jullie originele shenasnamehs en u ook nog in het bezit bent van uw originele melikaart, die jullie ook zelf uit Iran meenamen (CGVS I E. (...) p. 14; CGVS I D. (...), p. 12). Daarnaast leggen jullie geen enkel begin van bewijs neer van het verlies van jullie paspoorten, zoals bijvoorbeeld een aangifte bij de politie. Voorgaande doet dan ook het vermoeden rijzen dat jullie jullie paspoorten achterhouden omdat er informatie in terug te vinden is die niet overeenstemt met jullie verklaringen of om andere redenen. Bovendien is het opmerkelijk dat uw paspoort, blijkens de in uw administratief dossier aanwezige informatie aangaande uw visumaanvraag, werd uitgereikt op 30 november 2017, i.e. kort voor de start van uw asielrelaas aangaande uw bekering en vluchtaanleiding. U stelde dat u zelf niet dat paspoort aanvroeg, maar dat uw echtgenoot dit regelde (CGVS II E. (...), p. 11). Uw echtgenoot verklaarde eveneens dat hij bij het laten verlengen van zijn eigen paspoort ook meteen een paspoort voor u aanvroeg, en dit alles met het oog op een eventuele vakantie naar Turkije (CGVS II D. (...), p. 5). Echter biedt deze uitleg geen verklaring voor de vaststelling dat uw paspoort al op 30 november 2017 werd uitgereikt en dat van uw echtgenoot pas op 5 februari 2018, wat het vermoeden voedt dat er bij het aanvragen van jullie paspoorten in die periode andere omstandigheden gemoeid waren."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze volledig onverlet laten, onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"Ook aan uw verklaringen over de gesprekken die u met uw zus had over het verkrijgen van een Bijbel kan geen enkel geloof gehecht worden. Zo verklaarde u geen bestand van de Bijbel door te willen sturen naar uw zus omdat uw vader dit misschien te weten zou komen en dat er dan problemen zouden kunnen ontstaan. U zou dan wel uw zus aanzetten om dit op eigen houtje te downloaden nadat u en S. (...) hierover gesproken hadden (CGVS II E. (...), p. 12). Geconfronteerd met het feit dat dit ook sporen kan achterlaten en haar in gevaar kan brengen, verklaarde u dat u haar duidelijke aanwijzingen gegeven had en dat u niet wou dat er iets bij haar terecht zou komen via u omdat uw vader daar zeer gevoelig aan is. Bovendien wou uw zus een fysieke Bijbel, iets wat nog meer risico's zou inhouden (CGVS II E. (...), p. 32). Dat u gedetailleerde aanwijzingen zou gegeven hebben over hoe uw zus iets moest downloaden verandert niets aan het feit dat zij dit nog steeds via u verkregen zou hebben en dat u haar daarmee enorm in gevaar bracht. Dat u uw zus – die nog steeds bij uw ouders inwoont - zo in gevaar zou brengen en haar extra stappen zou laten ondernemen die het risico op ontdekking nog vergroten is bijgevolg niet aannemelijk. Er werd u tevens gevraagd om de gesprekken die u met S. (...) had over dit onderwerp door te sturen (CGVS II E. (...), p. 12), wat u evenwel naliet te doen. Dat u deze berichten niet kon

doorsturen versterkt enkel de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u nadien dan niet aan uw zus gevraagd zou hebben of ze de Bijbel uiteindelijk dan zelf gedownload zou hebben (CGVS II E. (...), p. 12)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg te herhalen dat verzoekster haar zus niet in gevaar wilde brengen, doen zij aan deze motieven namelijk op generlei wijze afbreuk. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende bekering en religieuze activiteiten van verzoekende partijen in Iran, aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen en aan de concrete vrees die verzoekende partijen op grond hiervan formuleren.

Derhalve wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

"Dat aan jullie bekering in Iran en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Duitsland en België, ter staving waarvan jullie meerdere kerkattesten en jullie jullie doopcificaten neerlegden. Gezien jullie kerkbezoek voortvloeit uit jullie bekering, daar waar deze bekering niet geloofwaardig is, kan er aan jullie beweegredenen om in Duitsland en België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat jullie in België verschillende christelijke bijeenkomsten bijgewoond hebben, maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Jullie kerkbezoek in Duitsland en België toont bijgevolg de oprechtheid van jullie bekering niet aan, aangezien duidelijk is dat deze beleving van jullie nieuwe geloofsovertuiging in Duitsland en België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door jullie neergelegde attesten en doopcificaten getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Jullie activiteiten op sociale media – jullie hebben een Facebook- en Instagramprofiel waarop jullie de christelijke boodschap overbrengen aan anderen (CGVS I D. (...), p. 9; CGVS II D. (...), p. 4; CGVS I E. (...), p. 10-11) – doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van jullie geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op jullie ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van jullie posts, blijkt uit niets dat het onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van jullie sociale media uit te wissen.

Betreffende de door jullie in Duitsland en België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U verklaarde dat de kans groot is dat Iraanse autoriteiten en uw vader op de hoogte zijn van uw sociale media, maar kan hiervoor geen concrete aanwijzingen geven. Er zouden enkel verdachte berichtjes zijn zoals iemand die wou weten hoe hij uw achternaam moest spellen (CGVS II E. (...), p. 9, 31). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw vader u niet volgt op sociale media en heeft u noch van hem noch van andere leden van uw familie negatieve berichten ontvangen omtrent uw activiteiten op sociale media (CGVS II E. (...), p. 8-9). Wat betreft de berichten van uw ex-man (CGVS I E. (...), p. 6; CGVS II E. (...), p. 4-5) en de persoon die vroeg hoe u uw achternaam moet schrijven (CGVS II E. (...), p. 9) kan nog vermeld worden dat dit berichten zijn waarvan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kunnen worden nagegaan. Daarenboven kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scène worden gezet of op verzoek worden gestuurd. Derhalve kan aan deze berichten niet de minste bewijswaarde worden gehecht. (...) Bijgevolg is er geen enkele aanwijzing dat de Iraanse autoriteiten of uw vader op de hoogte zijn van uw activiteiten in Duitsland of België."

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad is vooreerst samen met verweerder van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en activiteiten en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, de religieuze activiteiten in Europa en België en op de sociale media van verzoekende partijen klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde

religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en problemen in Iran en de vaststelling dat zij voorhouden dat hun religieuze engagement en activiteiten in Europa en België en op de sociale media hieruit zouden voortvloeien en hiervan de verderzetting zouden zijn, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa en België en op de sociale media van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De stukken en documenten die verzoekende partijen ter staving van deze activiteiten neerlegden en neerleggen, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zoals gevoegd bij de verzoekschriften en zoals neergelegd ter terechtzitting (deels eerder overgemaakt op 21 augustus 2022), zijn geenszins van zulke aard dat zij aan deze conclusie afbreuk kunnen doen. Aan dergelijke stukken en documenten kan namelijk hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de religieuze activiteiten van verzoekende partijen in Europa en België. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze activiteiten en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekende partijen het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen. Ook de verklaring betreffende de zoon van verzoekende partijen met betrekking tot diens vormingslessen, dit als infans in het verlengde van de geloofsbeleving van zijn ouders, doet geen afbreuk aan het voorgaande en aan het absoluut opportunistisch karakter van deze beleving binnen het gezin.

De berichten en reacties van verzoeksters ex-man, een persoon die vroeg hoe verzoekster haar achternaam in het Perzisch geschreven moet worden en de dochter van verzoeksters tante, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier en zoals bij de verzoekschriften gevoegd, zijn verder geenszins van zulke aard dat deze afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande, dat zij vermogen aan te tonen dat verzoekster in de negatieve aandacht zou staan van haar familie, de Iraanse autoriteiten en/of derden en dat verzoekende partijen daardoor bij een terugkeer naar hun land van herkomst risico zouden lopen om te worden geviseerd of vervolgd. In het kader van het voorgaande, kan vooreerst worden opgemerkt dat, gezien de religieuze activiteiten van verzoekende partijen een dermate duidelijk en kennelijk louter opportunistisch karakter hebben en enkel tot doel hebben om deze te kunnen aanwenden in het kader van hun betrachtingen om internationale bescherming en/of een verblijfsstatus in Europa te verwerven, aangenomen kan worden dat ook de omgeving van verzoekende partijen op de hoogte is van dit kennelijk opportunistische karakter en dit doel. Mede gelet op deze vaststelling, kan aan de betreffende berichten en reacties niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Niet alleen kunnen de werkelijke herkomst en personen achter de profielen waarvan deze uitgaan immers niet worden nagegaan, doch tevens kunnen dergelijke berichten en reacties eenvoudigweg in scène zijn gezet of op verzoek zijn opgestuurd. Ook dit kan eenvoudigweg op verzoek zijn gebeurd. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit het bericht waarin gevraagd wordt naar de wijze waarop verzoeksters achternaam in het Perzisch moet worden geschreven geen dreiging ten aanzien van verzoekende partijen worden afgeleid. Ook wat betreft de reactie van verzoeksters achternichtje op een door verzoekster geposte foto, dient te worden vastgesteld dat hiervan niet de minste dreiging uitgaat. Dit achternichtje plaatste als reactie op een foto van verzoekster namelijk enkel een aantal hartjes. Dat de boodschap hierachter, zoals verzoekster poneert, eerder als dreiging zou moeten worden geïnterpreteerd en dat deze hartjes zouden betekenen dat zij zou moeten opletten en in de gaten wordt gehouden, ontbeert daarbij iedere ernst. Zo dit de werkelijke boodschap was die haar achternicht wenste uit te dragen, is het niet aannemelijk dat zij dit niet gewoon zou doen en in de plaats daarvan zelfs een reeks hartjes zou posten. Ook uit het loutere geven dat haar achternicht het logo van de Sepah postte op haar pagina, hetgeen overigens evenzeer op verzoek kan zijn geschied, kan niet worden afgeleid dat deze persoon verzoekende partijen negatief zou bejegenen.

Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt verder genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken blijkens het geheel van de voormelde landeninformatie over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Personen die in het buitenland en in het kader van een verzoek om internationale bescherming beweren zich te hebben bekeerd, die terugkeren naar Iran en die aldaar geen verdere christelijke activiteiten of bekerings- of evangeliseringsactiviteiten hebben riskeren over het algemeen geen problemen. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de

Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij in dit kader ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan. Verder kan er *in casu*, gelet op de hoger gedane vaststellingen en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hen worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer naar hun land van herkomst deze activiteiten staken en de betreffende inhoud van hun sociale media verwijderen.

Ook de overige stukken die verzoekende partijen neerlegden en neerleggen ter staving van hun voorgehouden bekering en religieuze engagement, zijn voorts niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Wat betreft de afdruk van een foto van een tatoeage (met een kruis) die bij het verzoekschrift van verzoeker wordt gevoegd, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit deze foto niet kan worden afgeleid dat het de arm van verzoeker zou betreffen. Hoe dan ook dient samen met verweerder te worden vastgesteld dat uit de informatie bij de nota met opmerkingen blijkt dat verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd soms een religieuze tatoeage laten zetten louter om hun zaak kracht bij te zetten. Gelet op het hoger vastgestelde, onoprechte en louter opportunistische karakter van de religieuze activiteiten van verzoekende partijen in Europa en België en op de sociale media, kan te dezen worden besloten dat ook de tatoeage in kwestie vanuit diezelfde louter opportunistische overwegingen werd gezet, en dit enkel en alleen om deze te kunnen aanwenden in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Zulks vindt bovendien bevestiging in de opvallende vaststelling dat verzoeker, hoewel hij reeds jarenlang bekeerd zou zijn en ondanks dat zulks ten overstaan van verweerder niet werd aangevoerd, slechts heden en plotsklaps blijkt te zijn getatoeëerd. Gelet op het ongeloofwaardige karakter van (de oprechtheid van) de bekering van verzoekende partijen en het opportunistische karakter van hun religieuze activiteiten, kan daarenboven van verzoeker worden verwacht dat hij de tatoeage in kwestie laat verwijderen en/of dat hij deze bij en na een terugkeer naar Iran wanneer hij zich in het openbaar begeeft zou bedekken, hetgeen gezien de locatie van de tatoeage op eenvoudige wijze mogelijk is. Hoe dan ook blijkt uit de informatie die verweerder bij de nota met opmerkingen voegt dat er ingevolge het loutere hebben van een christelijke tatoeage bij een terugkeer geen risico bestaat en dat dergelijke tatoeage zelfs wanneer men in aanraking komt met de Iraanse politie niet automatisch tot problemen leidt in Iran.

Inzake de gesprekken met S., zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, wordt in de bestreden beslissingen, te meer daar zulke afprints eenvoudigweg kunnen worden aangemaakt of gemanipuleerd en daar de gesprekken ook in scène kunnen zijn gezet, tot slot terecht gesteld: *“Wat betreft de afprints van online gesprekken met S. (...), dient nog opgemerkt te worden dat hier uit niets blijkt dat u reeds in Iran met haar sprak.”*

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christenen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Met betrekking tot de spanningen met verzoeksters vader, wordt in de bestreden beslissingen verder met recht gemotiveerd:

“Wat betreft de druk van uw vader om jullie zoon M. (...) in te schrijven op een shahedschool en het incident dat uw echtgenoot meemaakte waarbij hij toegetakeld werd door een onbekende, wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat deze druk en het incident op zich niet meteen ter discussie

staan. Echter rijzen de nodige twijfels bij de geloofwaardigheid van de discussie die uw echtgenoot had met uw vader over de schoolgang van M. (...) en zijn vermoeden dat er een verband is tussen die discussie en het incident, dat – met opzet - veroorzaakt zou zijn door een collega van uw vader. Vooreerst is het niet aannemelijk dat uw echtgenoot u in Iran nooit iets gezegd zou hebben over de discussie met uw vader, ook niet nadat hij vermoedde dat er een verband was tussen de discussie en de aanval (CGVS II D. (...), p. 6), temeer u zelf al wist dat uw vader wilde dat jullie jullie zoon naar een shahedschool zouden sturen daar hij jullie een attest gaf waarmee jullie die inschrijving konden regelen en u daar, net als D. (...), niet mee akkoord ging (CGVS I E. (...), p. 13). Dat uw echtgenoot u in Iran niet inlichtte omdat u een zwaar leven achter de rug had en u alleen maar meer overstuur zou geraken (CGVS II D. (...), p. 6) is in het licht van het voorgaande maar weinig overtuigend. Voorts zou u volgens D. (...) pas hier in België voor het eerst op de hoogte gekomen zijn van de discussie die hij met uw vader had en het vermoeden dat uw vader iets te maken had met de aanval op hem (CGVS II D. (...), p. 6-7). Uzelf kan zich niet meer herinneren of u reeds in Iran op de hoogte was van dit vermoeden van uw echtgenoot (CGVS II E. (...), p. 14), wat toch wel merkwaardig is. Het is eveneens merkwaardig dat u verklaarde het document met de foto van de dader van het incident nooit eerder gezien te hebben (CGVS II E. (...), p. 14), terwijl uw echtgenoot verklaarde de foto's van de dader hier in België aan u getoond te hebben (CGVS II D. (...), p. 7). Wat er ook van zij, uw echtgenoot is nadien nooit naar uw vader gestapt om verduidelijking te vragen. Hij deed dit niet omdat hij er het nut niet van inzag en dacht dat het enkel zou verergeren. Bijgevolg blijft het hoe dan ook enkel bij een vermoeden dat uw vader achter het incident zat (CGVS II D. (...), p. 7-8). Jullie kunnen bijgevolg niet aantonen dat de discussie aangaande de schoolgang van M. (...) voor dermate ernstige problemen gezorgd heeft waardoor u op heden een vrees zou moeten koesteren hieromtrent. Uit niets blijkt voorts dat het incident waarbij D. (...) betrokken was en waarvoor hij naar het gerecht moest gaan, meer dan een geïsoleerd, louter gemeenrechtelijk incident was. Bovendien kan uw echtgenoot geen aanwijzingen aanbrengen dat de rechtszaak nog gevolgen voor hem zou hebben: hij kreeg te horen dat hij moest wachten op een oproeping, maar ontving nooit zulk een document zolang hij nog in Iran was (CGVS I D. (...), p. 17). Verder brengt hij niets in verband hiermee aan.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel, doen zij heden nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweringen aangaande de vermeende link tussen het incident en de discussie met verzoeksters vader waar zij (de motieven inzake) deze asielmotieven trachten te minimaliseren, stellen dat deze redenen “*ondergeschikt aan het ‘bekeringsmotief’*” zijn en benadrukken dat hun bekering het hoofdmotief voor hun verzoek om internationale bescherming betreft. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich ertoe de voormelde motieven op algemene wijze tegen te spreken en te poneren dat deze kort door de bocht zouden zijn en een reductie betreffen, zonder dat verzoekende partijen daarbij ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hiermee ontkrachten verzoekende partijen de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen niet. Daarenboven brengen verzoekende partijen, ondanks dat zij in de verzoekschriften aangeven dat zij zullen betrachten dergelijke bewijzen te bekomen, in dit kader tot op heden geen bewijzen bij. Evenmin reiken zij enige bijkomende, nuttige informatie aan inzake eventuele gevolgen van het incident voor verzoeker. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd overeind, maken verzoekende partijen hoegenaamd niet aannemelijk dat het incident te linken zou zijn aan de vader van verzoekster en tonen zij niet aan dat zij op grond van dit incident heden ook maar iets zouden dienen te vrezen.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen, voor wat verzoekers verleden betreft, terecht gesteld:

“Voor wat betreft uw vrees dat een eventuele veroordeling voor bekering nog zwaarder zal uitvallen voor u omdat u in het verleden al twee keer veroordeeld werd voor het consumeren van alcohol (CGVS I D. (...), p. 18) dient vooreerst herhaald te worden dat uw bekering ongeloofwaardig wordt geacht (cf. supra). Daarenboven staat de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent uw veroordelingen voor alcoholconsumptie op de helling (CGVS II D. (...), p. 8-9). Zo repte u op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts over één arrestatie en bijbehorende veroordeling, met name in 1378 (1999-2000), omdat u op straat liep met een vrouw met wie u niet gehuwd was (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 28 januari 2020, vragen 3.1 en 3.2). Nergens repte u met een woord over enige alcoholconsumptie als aanleiding voor wel twee veroordelingen. U vergoelijkte deze vaststelling door erop te wijzen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel gevraagd werd naar de keren dat u daadwerkelijk in een gevangenis zat, of dat u de vraag althans zo had begrepen (CGVS II D. (...), p. 14), wat maar moeilijk verenigbaar is met de formulering van de vraag op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij expliciet ook gepeild wordt naar kortere hechtenissen die niet noodzakelijk in een gevangenis plaatsvonden. Bovendien maakte u ook bij de vraag naar andere dan de reeds uiteengezette problemen met uw autoriteiten geen gewag van andere aanhoudingen of veroordelingen (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 28 januari 2020, vraag 3.7), ofschoon dit wel verwacht kan worden daar u uw eerdere veroordelingen als een verzwarende factor ziet bij een eventuele veroordeling voor de door u beweerde bekering.

Hoe dan ook, wat er ook van deze veroordelingen aan is, er zijn goede redenen om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Deze feiten deden zich geruime tijd voor u Iran besloot te verlaten voor en vormden naar uw eigen zeggen geen aanleiding voor u om Iran te verlaten. Integendeel, u zette telkens uw leven gewoon voort en u kon, hoewel u zich een jaar lang moest aanmelden bij de politie, uw eigen leven gewoon leiden (CGVS II D. (...), p. 9-10). U verklaarde bovendien dat u al 15 jaar gestopt bent met het drinken van alcohol (CGVS I D. (...), p. 18). Wat betreft de andere arrestaties voor uw vertrek uit Iran dient vastgesteld te worden dat u hiervoor nooit veroordeeld werd en dat u na uw laatste arrestatie in 1396 of 1397 (2017-2018 of 2018-2019) vrijgelaten werd nadat u iemand belde en er u verteld werd dat het om een misverstand ging (CGVS II D. (...), p. 9). Ook deze arrestaties waren voor u geen aanleiding om te vertrekken uit Iran.”

Verzoekende partijen slagen er hoegenaamd niet in om deze motieven te ontcrachten. Benevens de algemene, eenvoudige, ongefundeerde en derhalve loze aantijging dat uit het voorgaande zou blijken dat verweerder “een standpunt ingenomen heeft, en kost wat kost, zonder enige graad van objectiviteit, alle mogelijke elementen in het voordeel van een mogelijke vrees voor vervolging ter zijde schuift”, voeren zij ter weerlegging van deze motieven namelijk niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden en treedt de Raad verweerder hierin bij.

De benevens de reeds hoger besproken stukken en documenten door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De documenten inzake de ziekte van hun zoon D., kunnen enkel aantonen dat hun zoon aan een aandoening lijdt.

De overige documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, ook geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien deze door verzoekende partijen niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt: “De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit, en schoolgang staan niet ter discussie, evenmin als de identiteit van M. (...), uw vorig huwelijk en het bestaan van uw zoon D. (...). Uit de foto’s waarop naar uw zeggen uw neef zou staan kan op zich niet onomstotelijk worden vastgesteld dat de persoon in kwestie wel degelijk uw neef is. Hoe dan ook wordt het religieus-conservatieve karakter van uw familie, zoals ook blijkt uit het document om uw zoon in te kunnen schrijven in een shahedschool, niet meteen in twijfel getrokken. Ook de gezondheidsproblemen van M. (...), zoals aangetoond met enkele medische attesten en waarover uw echtgenoot verklaarde dat jullie zoon kampt met psychische problemen ten gevolge van jullie migratie (CFGVS I D. (...), p. 15), staan niet ter discussie. Uit niets blijkt dat M. (...)'s gezondheidstoestand evenwel een terugkeer naar Iran in de weg zou staan. (...) De overige stukken kwamen hierboven reeds aan bod.”

(...)

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en nationaliteit worden niet betwist. De documenten aangaande uw aanrijding en klacht staven dat er een incident plaatsvond, meer niet, zoals supra al beargumenteerd werd. (...) De overige stukken kwamen hierboven reeds aan bod.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.9. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT